

AUSTIN FREEMAN

Scotia Criminomania

EDITURA
DANUBIU

Colecția „Danubiu”

Nr. 14

AUSTIN FREEMAN

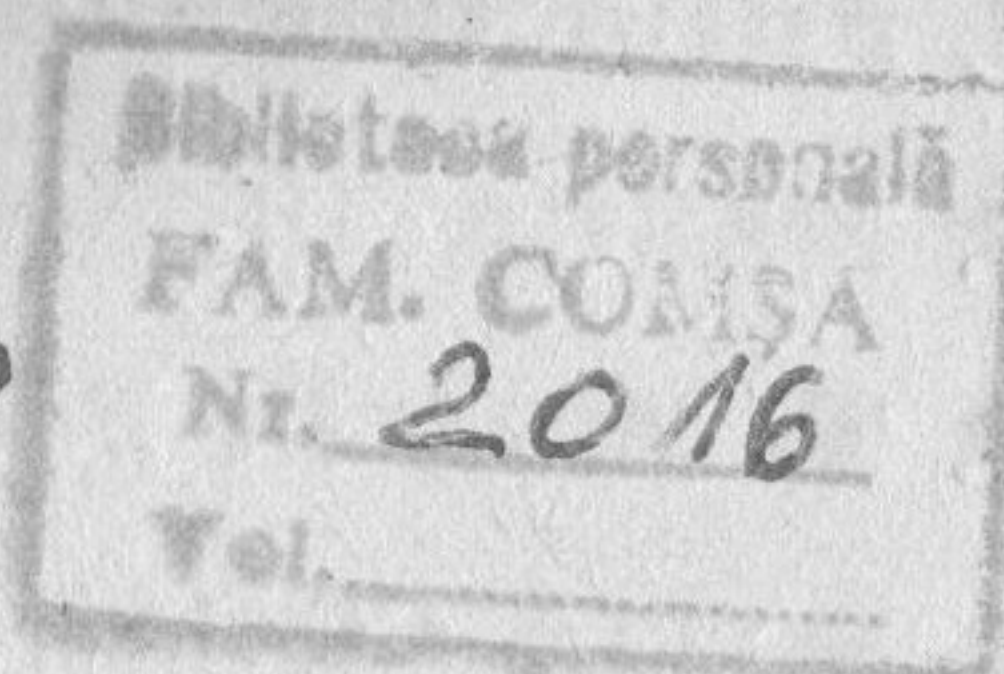
Sotia cocainomanului

sau

Femeia albă

(La femme du cocainomanè)

Traducere de
d-na Maria Steinbach

EDITURA DANUBIU BUCUREȘTI
Str. Dr. Istrate, 10 — Of. Reg. Com. 1395/941

Colecția DANUBIU

*deține recordul celor mai
valoroase lucrări :*

Au apărut:

- 1. NU SUNT CRIMINAL** de M. Scott
- 2. PAIANJENUL CENUȘIU** de Guy d'Antim
- 3. BICIUL DESTINULUI** de Otto Soyka
- 4. PRIZONIERUL DIN ZENDA** de Anthony Hope
- 5. DOMNIȚA STEPELOR** de Albert Bonneau
- 6. SURCOUF CORSARUL** de Karl May
- 7. AMENINȚAREA INVIZIBILĂ** de Charles de Richter
- 8. PROSCRISUL** de Gustave Almard
- 9. COMOARA din INSULA PIRAȚILOR** de R. L. Stevenson
- 10. CERȘETORUL NEGRU** de Paul Féval
- 11. FIICA CORSARULUI** de Basil Carey
- 12. MASCATUL** de Albert Bonneau
- 13. TAMISA IN FLACARI** de Gerald Verner
- 14. SOȚIA COCAINOMANULUI** de Austin Freeman

Vor apare:

- 15. ELDORADO** de Robert Arden
- 16. INTRE 4 și 7** de Hugh Austin

Soția cocainomanului

de Austin Freeman

by vintile mele
D. Biallo
10 Nov. 1943
Larabel

CAP. I

CASA DE LA NUMARUL 43

Când înlocui, pentru câteva săptămâni, pe doctorul Humphrey, în Osnaburg Street, Regent's Park, eram departe de a fi un practician obișnuit. Fusesem numit doctor numai de un an și, în această scurtă perioadă, nu putusem să mă imunizez împotriva surprizelor meseriei. Deaceia, strania aventură care o voiu povesti m'a impresionat puternic și m'am gândit încă mult timp după aceea la ea.

În seara aceea, era aproape miezul nopții. Lăsasem cartea, scuturasem scrumul din pipă mea și mă pregăteam să mă cule. Deodată, sună. Servitorii erau culcați. Mă dusei singur la ușă, trimițând la dracu pe tardivul vizitator. Deschizând, văzuî, în strada muțată de ploaia care cădea în torente, un automor

bil mare, tras lângă trotuar și un bărbat de talie înaltă, care se pregătea să sune din nou.

— Doctorul Pumphrey?, întrebă el și după accentul lui îmi dădui seama că era un străin.

— Nu, răspunsei, doctorul Pumphrey este în vacanță. Eu îl înlocuiesc.

— Foarte bine, spuse omul și mă așteptă puțin cam brusc. Aș vrea să veniți să vedeți o tânără doamnă care a căzut, brusc, bolnavă. A avut o comotie puternică.

— Cauzată de o turburare fizică sau morală?

— Mai mult fizică...

— N'a fost rănită?

— Nu, răspunse el categoric.

Vorbind, îmi luasem o trusă mică, conținând diferite obiecte strict necesare și ne urcarăm în mașină, care demară cu sgomotul surd al unui motor puternic.

Ploua care cădea mereu mă împiedica să văd prin geamul mașinei. De notat că nu cunoșteam deloc cartierul. Nu putui să-mi notez drumul parcurs. Acesta fu foarte scurt dar cu o mașină puternică este greu să-ți dai seama exact de distanță. Când se opri mașina, întrebai:

— Care este numele acestei doamne?

judecaî că e bine de a face să parvină un
şi lui Thorndyke. Aceasta îmi aminti că tre-
buia să scriu raportul pentru reputatul cri-
minalogist. Mă întorsei şi trecui dealungul
malului, privind aproape fără să văd toate
vapoarele şi şlepurile, gândind numai că
poate în aceeaş clipă, undeva în fundul apei
plutea corpul scumpei mele prietene dispă-
rută. Nu-mi puteam desprinde mintea de la
acest gând sombru.

Când Thorndyke îmi ceruse să-i fac un ra-
port detaliat al tuturor faptelor care le cu-
noşteam, fără excepţie, găsisem această pre-
tenţie puţin cam pedantă şi exagerată. Şi
apoi, încetul cu încetul, îmi dădui seama de
valoarea metodei lui. Mai întâiu, faptul de
a pune toate evenimentele la locul lor şi a le
diseca amănunţit, le făcea să apară mult mai
limpede şi permitea să se vadă coordonarea
lor. Apoi, necesitatea de a scrie tot ceeace
ştiam îmi arătă cât de puţin cunoşteam per-
soanele care făceau parte din dramă. Erau
în total cinci: Angelina, soţul ei, d-na Gil-
low, d. Japp şi Bundy. Despre primii doi nu
ştiam decât ceeace putusem să remarc sin-
gur şi ceeace îmi povestise Angelina. Des-
pre ceilalţi trei nimic, sau aproape nimic.

D-na Gillow ra soţia unui marinar. Soţul
ei plecase pe mare cu patru luni înainte şi

— Numele?, răspunse el cu o ezitare ușoară, este... o cheamă d-na Johnson.

Felul lui de a răspunde mă făcu să bănuiesc că o cunoștea puțin pe bolnavă. Coborâi din mașină. Eram într'o stradă liniștită a unui cartier bogat. Era foarte întuneric și nu puteai remarca decât că casa avea un aspect confortabil și că numărul ei era 43.

O femeie deschise ușa. În hall, ghidul meu luă un candelabru de pe o masă și-mi ceru să-l țin în primul etaj.

Ajunși sus, îmi arătă o ușă întredeschisă:

— Iată camera, spuse el, și, fără să mai aștepte, coborî scara, lăsându-mă în întuneric.

Rămăsei o clipă nemiscat, impresionat de ciudățenia acestei afaceri și neliniștea mea nu se îmbogăți când observai că ușa era plină de jupuituri, ea și cum fusese forțată din afară. Mă pregăti să bat, când apărură patru degete, împingând ușa și domascând un cap de bărbat.

Degetele și capul erau destul de remarcabile pentru a reține atenția unui medic. Erău degete în formă de măciucă, terminate cu unghii răsucite, ca o coajă de nucă. Capul, având forma unei pere mari, prezenta o față lungă și slabă, cu ochi infundați în orbite. O frunte mare pătrată era terminată ca un smoc de păr încoior, ridicat drept, ca un neg.

— Sunt doctorul, spuseî eu, observând că omul avea ochii roșii și umezi.

El nu-mi răspunse, îmi făcu semn să intru și închise ușa după mine.

În pat era culcată o femeie îmbrăcată complet, acoperită de un mantou, care-i ajungea până sub bărbie. Era tânără, poate de 28 de ani, frumoasă, dar de o paloare cadaverică. Puțin încurcat, mă apropiai de ea, în timp ce bărbatul se așeza într'un colț al camerei.

— Bună seara, d-nă Johnson. Vreți să-mi spuneți despre ce e vorba?

Cu un aer puțin surprins, ea îmi răspunse:

— Am fost destul de turburată, dar s'a terminat. Nu merita să fiți deranjat.

— Dar n'aveți o mină prea bună, îi spuseî și apucând-o de încheietura mâinii adăugai: mâna vă este rece ca ghiata.

Îi luai pulsul, supraveghind bărbatul pe care-l observam într'o oglindă plasată în fața mea. Era așezat cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini și nu se mișca.

— Vreți să-mi spuneți ce fel de șoc ați avut?

Pe buzele-i palide apăru umbra ușoară a unui surâs.

— Nu-i chestiune medicală, doctoro.

Văzuî că trebuia să aflu singur și că nu mi s'ar spune nimic asupra secretului pe care-l bănuiam din ce în ce mai mult.

De ce îi fusese cauzată paloarea-i mortală? Frică? Oroare? Durere? Acum ținea ochii închiși și obrazul îi semăna cu masca unui mort, fără marea liniște a morții. Aparența ei, ca și strania atmosferă de mister care plana poate tot, mă făcea să bănuiesc tot felul de evenimente teribile. Făcuî un gest ca pentru a-i ridica mantoul. Ea deschise ochii și reținu mantoul lângă obraz. Aceasta nu făcu decât să-mi mărească bănuelile și cu un gest hotărât, o descoperi.

— Cine a putut să vă facă semnele acestea pe gât?, exclamai eu.

— Sunt semnele unui colier de aur pe care-l purtam eri și care era puțin prea strâns.

Nu o crezui, căci semnele erau făcute de frânghie fină, strânsă cu o putere considerabilă și datau, fără îndoială, de cel mult o jumătate oră. În colțul lui, bărbatul murmură cu o voce disperată:

— Dumnezeule! Dumnezeule!, și începu să plângă cu hohote.

Fui foarte mișcat. Privi, pe rând, obrazul tinerei femei și al omului care plângea. În momentul acela, el scoase o batistă din buzunar și, în același timp, făcu să cadă pe pământ un pachetel învelit cu hârtie albă. Ceva din aparența acestui pachet și din graba cu care-l ridică, mă făcu să mă gândesc imediat că

conținut coccaină. Dar ce legătură avea cu pacienta?

Mai examinai odată pe tânăra femeie. Nervii îi erau sdruncinați. Văzui că-i tremura mâna, dar nimic din aparență și din maniera calmă cu care-mi răspundea nu lăsa să se bănuiască că luase vreun drog. Gândind că făcusem tot ceea ce puteam pentru ea, mă pregăti să mă așed la o masă, unde să scriu rețeta. Traversând odaia, observai pe cămin mai multe fotografii de artiste, dintre care unele erau semnate. Presupusei că bolnava era o artistă dar, după cum remarcase și ea nu era o chestiune medicală.

— Iată ceva care va trebui să ia regulat spusei eu, întorcându-mă spre bărbat. Trebuie, mai ales, ca d-na Johnson să rămână absolut liniștită. Multă liniște.

El înclină capul, dar nu răspunse. Salutați pe bolnavă. Ea îmi mulțumi amabil, cu un surâs blând, care mă mâhnî adânc.

Când mă apropiai de ușă, bărbatul se ridică și mă reconduse mulțumindu-mi, la rândul lui, cu o voce plăcută și cu un accent rafinat, care contrasta straniu cu aparența lui. În hall, îmi întâlni ghidul:

— Cum se simte?, întrebă el brusc.

— Foarte slăbită. I-am lăsat o rețetă.

— Vă readuc acasă, îmi spuse în loc de răspuns.

Mașina era la poartă. Înainte de a mă urca aruncaî o privire în jurul meu, căutând vreun punct de reper pentru a recunoaște locul dacă ar fi fost necesar mai târziu. Deși ploaia încetase să cadă și noaptea era foarte întunecoasă totuși îisbutîi să disting pe casa, alăturată un mic turn, formând un unghi prevăzut cu o sfârlează de vânt.

Ajuns acasă, ghîdul mă întrebă prețul vîzitei mele.

— Credeți că n'as trebui s'o mai văd pe d-na Johnson?, întrebaî eu.

— O să vă cheme dacă vor avea nevoie, răspunse el, dar eu prefer să plătesc vîzita făcută.

După ce-mî plăti, îî recomandaî:

— Trebuie să aibe liniște multă și să urmeze tratamentul meu cu stricteță, căci este foarte slabă.

— Le-o voîu spune, răspunse el. Dar nu loquiesse eu ei. Ați explicat aceasta d-lui... soțului ei?

Notai ezitarea lui și continuaî:

— Iam spus-o, dar nu știu dacă m'a înțeles bine. Starea lui mintală nu era din cele mai lucide. Sper că mai există și altă persoană, să vegheze asupra ei.

— Credeți că ar fi în pericol?

— Medical vorbînd, nu. Dar, pe de altă

parte, cred că știți mai bine decât mine ceea ce este de temut.

Imi aruncă o privire rapidă, se înclină ușor și urându-mi «noapte bună», se întoarce la mașină și pleacă.

Ne având poftă să dorm. îmi umplui pipa și așezându-mă lângă foc reflectai la toate câte se întâmplaseră.

Ce se petrecuse în casa aceea? Ceva sinistru și misterios. Aveam drept dovezi secretul pe care-l păstrasera toți cu sfîntenie și apoi numele fals care-mi fusese dat. Dar cine era ea?

Elementele problemei consistau în semnul de pe gâtul tinerei femei, starea ușii și pachetul care, eram sigur, conținea cocaînă.

Semnul de pe gât era de dată recentă și fusese, cu siguranță, făcut de o frînghie subțire, strînsă cu o putere uimitoare, fie chiar de ea, fie de o altă persoană. Tentativă de sinucidere sau de crimă? Ușa spartă întărea ideea sinuciderii. Dar de cine fusese spartă? De un ucigaș sau de un salvator?

Și apoi era cocaîna. Desigur pacienta mea nu luase din ea și nici ghidul meu, care părea a fi un om sănătos și robust. Dar rămănea soțul, degenerat fiziceste și într-o stare mintală deplorabilă. Aici era, fără îndoială, cheia problemei.

Reflexiile mele se prelungiră mult timp,

Dar nu putui găsi soluția acestui mister. În sfârșit, mă ridicai și mă trânti în pat, încercând să nu mă mai gândesc la asta.

Dar încă mult timp după aceea fui obsedat de două figuri: una urâtă și slabă, cu un moț de păr des; cealaltă dulce, mută și totuși sloovent de tragică și de tristă. Nu mai fui chemat niciodată și abia în ajunul întoarcerii doctorului Pumphrey făcui o descoperire.

Fusesem să vizitez un bolnav lângă Regent's Park și mă întorceam pe un drum care-l credeam mai scurt. Mă găsi, deodată, într-o stradă unde avui impresia că mai fusese o dată. Apoi observai o casă al cărei colț era format dintr'un turn, pe care se afla o sfârlează de vânt. Traversai strada și privi în stânga și în dreapta. Alăturată. Nu mă puteam găsi. Numărul era 43 și recunoscuî precis casa așa zisei doamne Johnson.

Casa misterului și poate a crimei! Oricare ar fi fost tragedia, actorii erau plecați, căci ferestrele erau fără perdele și pe ușă văzuî un bilet: «De închîriat».

Eu tentat s'o vizitez, apoi gândînd că nu voiu mai întîlni niciodată trio-ul care-l văzusem, îmi continuai drumul.

Mă înșelam. Cortina căzuse peste primul act, dar piesa nu se terminase.

CAP. II

O INTALNIRE NEAȘTEPTATA

Trecu mai mult de un an înaintea ca cortul să se ridice din nou asupra dramei despărțirii care vorbesc. În momentul acela, căpătaii moștenire mică, care mă făcea independent. Dar eram incapabil să trăiesc fără să lucrez. Aflai că era de preluat o clientelă la Rochester. Era un oraș plăcut și scrisesei principii lor agenți ai acestei regiuni, d-nii Japp și Bundy, cerându-le condițiile în care aș puteam închiria o casă și să mă instalez. Știam că aveam de înlocuit acolo un medic bătrân și că, în consecință, n'aveam de loc șansă să fiu agreat de clientela lui, deși purtam acum o barbă mică.

Răspunsul lor îmi plăcu atât de mult încât chiar a doua zi, înarmat cu o valiză bine umplută, plecai spre Rochester.

La Dartford, trebuia să schimb trenul. Eram pe peron, plîmbându-mă în lung și în lat așteptând. când atenția mea fu atrasă de un bărbat așezat pe o bancă, care și răsucea o țigară. Fui impresionat de dexteritatea cu care degetele lui mânuiau tutunul și hârtia și apoi.. aceste degete erau în formă de măciucă cu unghiile îndoite în formă de coajă de nucă. Privi capul omului și-l recunoscu.

Era «soțul ei». Era neras și pantofiî lui mari acoperiți de praful alb al drumurilor din Kent, ca și cum ar fi mers mult timp.

Când sosi trenul, îl supraveghiai. Se urcă într'un compartiment vecin cu al meu. La fiecare stație mă uitam dacă cobora, dar abia la Rochester părăsi trenul. Trecu prin fața mea fără să mă observe și văzuî într'unul din buzunarele lui un cuțit mare, prins de o curea îngustă. Mă cutremurai și sinistrelle evenimente ale liniștitei case din Regent's Park îmi reveniră în minte.

Îmi lăsa valiza la biroul de bagaje și ieșii din gară. Făcusem abia 400 sau 500 de metri. Când, dintr'o cafenea, îl văzui ieșind pe așa zisul d. Johnson. Părea să fi băut și arăta foarte satisfăcut. Când trecui pe lângă el, îmi vorbi:

— Ai fi curios să știu dacă cunoașteți casa d-nei Frood?

— Nu, nu știu, răspunsei eu fericit de a putea spune adevărul. Nu sunt din acest oraș.

Îmi mulțumii și plecă. Îmi continuai drumul, reflectând cine putea fi d-na Frood.

Ajunsei, în sfârșit, în fața a două case vechi, din cărămidă roșie, cu aspectul confortabil și care păreau a fi numai una. Pe o poartă era o placă de aramă: Japp și Bundy, arhitecți. Lângă o fereastră largă era o listă lungă cu case de închiriat. În timp ce aruncam

o privire asupra acestei liste, deasupra perdelei goamului se ridică, încet, o figură împedobită cu o pereche de ochelari mari, care dispăru brusc întâlnindu-mi privirea.

Urcai cele câteva trepte ale peronului, bălai și intrași în hall. Ușa biroului fiind larg deschisă observai pe proprietarul ochelariilor mari așezat pe un taburet și scriind într-un registru gros. Celălalt ocupant al biroului era un omuleț în vârstă, cu o figură amabilă și părul complet alb. Mă privi interogativ.

— Sunt doctorul Strange, spusei eu scoțând niște hârtii din buzunar. V'am scris de curând.

— Ah, foarte bine, îmi replică el, oferindu-mi un scaun. Eu sunt d. Japp. Iată situația: bătrânul doctor Partridge a murit, acum vreo trei săptămâni și am toate puterile să-i lichidez situația. I-am evaluat casa, care este mobilată, ca și instrumentele și clientela și toate acestea le-am socotit în prețul indicat.

— Și contractul de arendă, al casei?, întrebai eu.

— A expirat acum câțiva ani, dar doctorul Partridge o închiria cu anul. Ați putea face, eventual, același lucru.

— Casa e a dvs?

— Nu, noi o girăm pentru d-na Froom.

— Oh, aparține d-nei Froom?

El mă prîvi repede. în timp ce tânărul așezat pe taburetul înalt se oprî din scrîs.

— O cunoașteți pe d-na Froot?, mă întrebă interlocutorul meu.

— Nu, dar acum câteva minute mi s'a cerut adresa acestei doamne. Din ferîcîre, n'am putut s'o dau.

— Dece din ferîcîre?

— Pentrucă omul care mă întrebase avea un aspect prost. Un vagabond care mî-se pîru cău intenționat.

— Cum arîta?

Păcui descrierea omului cu degetele în formă de măciucă și întrebări.

— Il cunoașteți?

— Cred că da, lui răspunse el și întorcîndu-se spre colegul lui spuse: ce gîndești despre asta, Bundy?

— Îmi pare că e soțul.

— Ce, exclamă eu, vreți să spuneți că era soțul d-nei Froot?

— Da, și după cum ați spus a fost o ferîcîre că nu l-ați putut da adresa soției lui. Este o afacere nenorocită. Acum, să ne întorcem la oile noastre. Bundy, îl poți a-compania pe d. doctor să vîziteze casa?

Bundy coborî de pe scaun, își luă un pardosiu și o pălărie și anunță că e gata.

În timp ce mergeam pe pitoreasca stradă veche, reluai:

— Afacerile matrimoniale ale d-nei Frood imi par a fi într-o stare demnă de milă. Ce fel de femeie este?

— Oh, o femeie înaltă cu o voce dezagrabilă. Am văzut-o numai odată sau de două ori. Are o claie de păr negru, sprâncenele stufoase. Nu e genul meu de frumusețe. Dar Frood pare să țină mult la ea.

— D-na Frood este din Rochester?

— Nu, nu știu de unde vine. Această proprietate i-a fost lăsată moștenire de o mătușă, care era verișoara lui Japp. Ea a venit aici, acum câteva săptămâni, să scape de soțul ei și locuiește cu proprietărea ei casa de lângă birou. Dar știți: toate astea sunt confidentiale.

Ajunserăm în fața casei doctorului Partridge. Bundy introduse o cheie în broască și încercă să deschidă ușa. Deodată, auzirăm un agomot de lanțuri și de zăvoare și ușa se deschise încet, lăsând să apară o femeie în vârstă, care ne privi puțin amabil.

— Dece n'ați sunat?, întrebă ea brusc.

— Aveam o cheie, răspunse Bundy.

— Iți la ce servește o cheie când e un lanț și un zăvor interior la o ușă?

— Nu știam nimic despre asta.

— Ce vreți?, continuă ea, mereu mrocă noasă.

— Vi-l aduc pe doctorul Strange. A văzut portretul dvs. într-o revistă și ar dori să vă fie prezentat. Ar vrea, deasemenea, să vadă casa. E dispus să preia clientela doctorului Partridge.

— Bine. Dece n'ați spus asta înainte?

— Înainte de ce?

Ea nu răspunse și Bundy continuă, adresându-mi-se:

— Această doamnă, doctore Strange, este d-na Dunke, mai cunoscută sub numele de Gioconda. Ea îl îngrijea pe predecesorul dvs.

Își termină prezentarea printr'un salut ceremonios pe care d-na Dunke nu-l văzu căci, scoțând din buzunarul ei o legătură mare de chei, tocmai deschidea ușile care dădeau în hall.

— Ușile primului etaj nu sunt încuiate, spuse ea. Dacă veți avea nevoie de mine n'a-veți decât să sunați.

Și dispăru în sulsol, spre bucătărie.

Examinați odăile și văzuți că prețul era foarte rezonabil, casa fiind suficient de bine mobilată pentru nevoile mele imediate.

— Cred, îi spusei lui Bundy, că sunt de acord. Când aș putea să mă instalez?

— Imediat dacă vreți. Dvs. și d-na Frood puteți semna contractul chiar astă seară.

— Și bătrâna menajeră?

— «Gloconda»? Dacă aș fi în locul dvs., aș plăti-o. Seamănă cu un demon, dar este o servitoare bună.

— Credeți că va voi să rămână?

Bundy surâse.

— Dacă va voi? Va rămâne chiar dacă veți vrea sau nu. Și-a petrecut aproape toată viața aici. Va trebui luată cu casa. Dar cred că n'o să regretați. S'o sun? E mai bine s'o prevenim imediat.

Când apărură d-na Dunke, el continuă:

— Doctorul Strange preia clientela, d-nă Dunke, plus casa, mobilele și pe d-ta.

— Foarte bine, răspunde ea. Când vă instalați aici?, mă întrebă apoi pe mine.

— Imediat. Valiza mea este la biroul de bagaje.

— Vreți să verificați inventarul?

— Nu, cred că nu este necesar. O vom face mai târziu.

— Ne-am înțeles, ne întrerupse Bundy. Vă aștept la ora șase la birou, pentru a semna actele.

Și salutându-ne vesel ne părăsi.

CAP. III.

SPOVEDANIA

Fix la ora șase, mă prezentaî la biroul d-lor Japp și Bundy. Cel mai în vârstă dintre asociați, era așezat și scria când intraî. Se întoarse spre tânărul lui coleg și întrebă:

— Contractul doctorului Strange este gata, Bundy?

— L'am terminat acum cinci minute: ia-l.

Imî întinse două copii și Japp continuă:

— Vreți să-l citiți, doctore. Apoi vă veți duce cu Bundy, pentru semnătură, la d-na Frood, pe care am prevenit-o.

Bundy își scoase ceasul, se uita la el și exclamă:

— Drace, nu pot, Japp! Am întâlnire cu bătrânul Baldwyn, la șase și jumătate.

— E adevărat, spuse Japp. Uitasem. Mă voi duce eu cu doctorul, dacă vrea să mai aștepte un minut.

— Nu sunt deloc grăbit, îi răspunsei imediat.

— Atunci bine. Vreți să citiți contractul în timp ce eu voi termina lucrarea mea?

Am citit cu grîje textul, apoi îl comparai și așteptînd ca Japp să termine, imî lăsaî gîndurile să se întoarcă la Londra, spre casa

misterului și spre straniile evenimente ale acelei nopți ploioase. Imi reamintii de tânăra femeie și obrazul ei dulce și grațios, cu toată paloarea lui cadaverică. Evocasem de atâtea ori aceste imagini din ziua când le văzusem încât acum imi păreau a fi aproape familiare. Peste câteva minute, mă voiui găsi din nou în prezența acestui obraz, căci nu mai exista nici o îndoială: era viitoarea mea proprietăreașă.

Japp terminase. Ieșirăm. Drumul nu era lung, pentru că n'aveam decât de bătut la ușa alăturată. Japp ridică un ciocan de aramă și, după o clipă, o femeie în vârstă ne deschise introducându-ne într'un salonăș abia luminat de o lampă pusă pe o masă joasă. Din prima clipă, recunoscuî pe pacienta mea în tânăra femeie care ne primî.

Japp mă prezentă viitoareî mele proprietărese, care se inclină grațios și mă învîță să mă așed.

— Se pare că nu te simți prea bine, spuse Japp. Din fericire vei avea acum un doctor drept chîrias. O să-ți plătească o parte din chirie în vizite și în îngrijiri.

— Sunt de acord, spuse ea, luând hârtiile pe care i le întindea Japp și pregătîndu-se să le citească.

În acest timp o observai cu toate că lumina nu era prea favorabilă unei inspecții mi-

nușioase. Regăsiî în ea femeia grațioasă pe care o viață fericită ar fi făcut-o și mai atrăgătoare. Așa cum era, cu părul ei negru, cu sprâncenele frumos arcuite, gura energică și tenul palid, se simțea în ea ceva intens și turburător.

— E perfect, spuse ea, cu vocea aceea cu un timbru destul de ridicat, pe care o criticase Bundy. Dacă doctorul este de acord, putem semna contractul.

Semnaram, apoi remisei un cec lui Japp, care-mi mulțumî și-mi ură noroc.

— Am spus d-nei Frood că i-ați văzut soțul, spuse el apoi, și că știți în ce situație se găsește ea. D-na Frood gândește ca și mine, că e mai bine să știți asta, pentru cazul când lați mai întâlni.

— Absolut, adăugă d-na Frood. N'ar servi la nimic să fac un mister din aceasta. A venit cu d-voastră de la Londra?

— Nu. L'am văzut la Datford?

În momentul acesta, d. Japp se ridică și îndreptându-se spre ușă, spuse:

— Nu vă întrerupeți pentru mine. Trebuie să mă întorc la birou, deoarece mă așteaptă Bundy.

Când fu plecat, d-na Frood mă întrebă:

— Spuneți că a schimbat trenul la Dartford?

— Nu. Cred că venise acolo pe jos, el

pantofii îi erau acoperiți cu praf

— Sunteți un observator foarte bun, doctor. Mă întreb ce anume caracteristică v'atrăs atenția asupra lui?

— E un om destul de remarcabil. Dar, pentru a spune adevărul, l-am mai văzut și înainte, răspunsei eu, decis să fiu complet sincer.

— Adevărat? Sunt indiscretă dacă vă întreb unde?

— De fel. Era acum un an, pe la miezul nopții, într-o casă din Regent's Park, unde fusesem chemat pentru a îngriji o tânără femeie.

În timp ce vorbeam, ea mă prîvi cu o surprîză pe care nîci nu încercă să o ascundă.

— Sunteți doctorul care a venit să mă vadă în noaptea aceea?

— Desigur, răspunsei eu.

— Ce lucru extraordinar! Sîmțeam că vă mai văzusem undeva, dar v'ați schîmbat. Atunci n'aveați barbă. Nu-i așa?

— Nu.

Mă prîvi cu un aer gînditor, dar nu mă întrebă mai mult. Apoi reluă:

— Ați fost bun și simpatîc, și foarte calm. Mă întreb ce ați gîndit de toate cele ce ați văzut?

— N'aveam de corcolat mai departe decât ceea ce vedeam, răspunsei evaziv.

— Oh, nu mai e nevoie să fii atât de rezervat, acum când sunteți în curent cu situația mea.

— Bine. Atunci am să vă spun ce am auzit. Era evident că un atentat avusese loc. Ușa era spartă, unul dintre cei doi bărbați era într-o stare laamentabilă, celălalt părea furios..

— Da, continuă ea, și sunt sigură că ați gândit la ceea ce romancierii numesc «eternul triunghi»: soțul, soția și celălalt. Dar era pură imaginație. Bărbatul care s'a dus să vă caute era d. Fordyce, directorul mai multor teatre provinciale. În momentul acela, eram artistă. Poate ați bănuît?

— Da, într'adevăr mă gândisem la asta.

— D. Fordyce voia să mă angajeze. Venise o dată sau de două ori la mine pentru a vorbi și cu Nicolas, soțul meu. Eram mai mult sau mai puțin prietenî. În seara aceea, venise să mă ia de la teatrul unde jucam și mă condusesese acasă, să mai vorbească puțin și să ia vreo două fotografii de care avea nevoie. Când ajunserăm, mă urcai în camera mea pentru a lua fotografiile cerute. Dar acolo îl găsi pe Nicolas, care ne văzuse venind prin fereastră, și era extrem de furios. Când intrai la el, închise ușa și se repezi asupra mea ca o fiară sălbatecă. Urmarea o

știți. Am leșinat și când m-am revenit, Nicolas hohotea într'un colț iar d. Fordyce, lângă ușă, părea teribil de mânios.

— Soțul dvs. fusese gelos pe d. Fordyce înainte de această seară?

— Niciodată, dar în seara aceea băuse și luase stupefianțe.

— Cocaînă?

— Da. Dar, Dumnezeule, observați totul. Doctore! Cu soțul meu era totdeauna dificil de trăit. Decând începuse să ia stupefianțe, devenise îngrozitor, bolnav și leneș. Fără ceeace câștigam eu n'am fi putut trăi. După afacerea aceia, n'am mai vrut să stau cu el.

— Presupun că v'ați întors la familia dvs.

— N'am familie. Sunt orfană. Tatăl și mama mea au murit în Africa, când aveam șapte ani.

— Intr'adevăr, am remarcat inelul care-l purtați, când ați semnat contractul.

— Da, îmi plac aceste lucruri puțin străne. Sunt semnele zodiacului, gravate în aur.

Iați scoase inelul și mi-l întinse. Remarcați în interior, gravate, inițialele A. C.

— Sunt inițialele mele de fată, spuse punând inelul în deget.

— Situația dvs. este dezagreabilă, dar de ce nu divorțați?

— Da, de ce nu divorțezi? Credeți că asta m'ar libera de el, de un neoum furibund?

— E adevărat. Dar cum v'ați putut căsători cu el?

— Altădată nu era așa. Scria romane. L'am crezut talentat și apoi, vedeți, ăsta-i destinul!

— Dar pentru ce a venit astăzi?

— Cred că voia bani. Cheltuește totul. Dar nu pot suporta gândul că acest nenorocit n'are bani. Orice s'ar spune, e soțul meu și din moment ce-l pot ajuta...

— Se servește de bani pentru a-și cumpăra stupefiant. Dar dacă va afla unde locuiți?

— Atunci va trebui să plec într'altă parte. Vezi, doctore, nu voiu putea urma sfatul d-lui Japp, căci aș fi o pacientă incurabilă. Nu există remedii pentru turburări matrimoniale.

— Ba da și dacă îmi permiteți vă voiu trimite un tonic care o să vă folosească și — rîdindu-mă să plec — din când în când, voi veni să văd cum vă merge și, dacă voiu putea, să vă ajut să suportați toate aceste greutăți.

— Sunteți foarte bun, răspunse ea rîdindu-se.

Mă însoți până la ușă și mă părăsi cu un surâs grațios.

Meditând asupra celor discutate, ajunse-

gem în fața spitalului, când văzui întrând acolo doi agenți care duceau, penibil, un corp care părea neînsuflețit. Un fel de presentiment mă făcu să înaintez spre ei și-l recunoscu pe Frood. Leșinase după o criză și era transportat la spital, unde putea rămâne până a doua zi.

Inarmat cu aceste informațiuni, mă întorsei la d-na Frood, căreia îi povestii întâlnirea avută.

— Suferea de leșinuri?, o întrebai eu.

— Da, uneori. Câtă dreptate aveam: e fără bani și asta-i cel mai grozav.

— Dece?

— Pentrucă trebuia să-și primească banii — renta care i-am făcut-o — mâine și trebuie să o primească numai personal. Ce o fi venit să facă aici?

— Dar dacă este în contact cu bancherul dvs., poate o fi căpătat adresa!

— Nu, căci acela care-i plătește este bancherul d-lui Japp, dela Londra. Dacă n'aș fi făcut acest aranjament m'ar fi bombardat cu scrisori.

— Foarte bine. Dar atî face bine să nu ieșiți din casă trei zile. Voiu veghea și cum mă vă anunți când va fi trecut pericolul.

PUTINA ARHEOLOGIE

Imediat după micul dejun. a doua zi, mă dusei la spital. Il găsi pe Frood în stare mai bună. Infirmiera îmi spuse:

— Sărmanul om! Soția l-a părăsit și el crede că este aici. Gândea că Rochester este un orașel în care toată lumea se cunoaște și unde nu-i grea să te înformezi. Dar nu mai vrea să caute. Dorește să plece înapoi la Londra. Mă întreb însă cum, căci nu este destul de tare să meargă și nici bani nu are.

— Oh!, răspunsei eu, dacă nu-i trebuie decât prețul călătoriei îl voi plăti eu. Dar aş vrea să fiu sigur că pleacă.

— Asta-i ușor. Aș putea să-l însoțesc la gară, dacă vreți?

Pentru a-mi vorbi, infirmiera mă trăsese puțin la o parte. Când termină, mă întorsei lângă bolnav și-i spusei:

— Nu sunteți încă prea tare, dar cred că ați vrea să vă întoarceți la Londra?

— Da, spuse el trist. Acolo, am o cameră. Nu-i un palat, dar este un adăpost pentru vreme rea.

— Veți fi condus la gară, spusei eu și, înmânând infirmierei un bilet de zece lire, a-

„Dău-gă! Ai grijă so-ă, să ie- un bilet pentru d-nsul, și să- dai bani de mașină la Londra.

Și-l părăsi, liniștit cu privire la plecarea lui. Ne având ce face în dimineața aceea, hotărîi să mă duc s'o văd pe d-na Frood și să-i anunț plecarea soțului ei. Ușa îmi fu însă deschisă de o femeie bătrână.

— D-na Frood este acasă?, o întrebai.

— Cred că a ieșit, răspunse ea. Sunteți doctorul ei?

Îi răspunsei afirmativ.

— Oh, spuse ea, sunt atât de fericită c'o să aibe pe cineva să vegheze puțin asupra ei. E atât de singură! Asta nu-i bine pentru o femeie atât de tânără ca ea. Eu o văd foarte puțin. Mă cheamă din când în când să-i prepar masa. Deobiceiu își face totul singură. Sper că-i veți schimba ideile astea. E atât de trist!

— Iese adesea?

— Oh, da. Este aproape tot timpul pîecată. Dar totdeauna singură. N'are nici un fel de societate.

— La ce oră se întoarce deobiceiu?

— Pe la șase, sau șapte.

— Dacă o vedeți astăzi, spuneți-i că voiu veni diseară, pe la șapte și jumătate.

— Prea bine, domnule. Îi voiu comunica.

Îi mulțumii și ieși. În momentul când mă

pregăteam să-mi continui drumul, observai, deasupra perdelei ferestrei vecine pe Bundy, care-mi surâse. Nu știu de ce, dar simți că roșesc. Mă îndreptai spre birou.

— Ah, exclamă Bundy, te-am prins.: Dar am văzut-o pe dulcea Angelina ieșind acum o oră. Pe cine ai găsit?

— Cred că era proprietăreasa casei, o femeie în vârstă.

— Știu, este d-na Gillord, o văduvă de prin partea locului.

— Voiam să-î spun d-nei Frood că soțul ei a plecat.

— Adevărat?, spuse Japp. Când?

— Azi dimineață, cu expresul de 10 jumătate.

— De unde știî asta, doctore?

Le povestî ceeace se întâmplase în ajun și chiar în dimineața zilei. Când terminaî, Japp spuse:

— Este foarte bun cu prietena mea, d-na Frood. Cu mare plăcere îți mulțumesc din partea ei.

— Ar fi meritat s'o găsească acasă, îl întrerupse Bundy.

Japp se uita la el cu un aer muștrător. Tânărul se întoarse însă spre mine și, privindu-l pe Japp cu coada ochiului, îmi spusese răzând:

— Mereu acelaș om posac.

'Apoi schimbă tonul și întrebă:

— Ce mai e nou cu vechiul zid, Japp? Dacă vrei mă pot duce, acum, acolo.

— Fie, răspunse Japp.

Bundy își părăsi taburetul, își luă pălăria și se întoarse spre mine.

— Te interesează arheologia, doctore?

— Puțin. Dar de ce?

— Suntem tocmai pe cale să astupăm câteva găuri ale zidului orașului, o veche lucrare lăsată de Romani. Dacă te amuză, vino cu mine.

'Acceptai și plecarăm împreună, flecărind vesel.

Trecurăm astfel prîn tot felul de străzi mici și curioase, prîn alei și trecerî. În sfârșit, Bundy se oprî în fața unui portal de lemn, împinse ușa și mă lăsă să trec. Când intră și el, scoase cheia care se găsea în broască și o puse în buzunar.

Ne aflam pe un loc vîran, unde erau niște dărâmături provenite, fără îndoială, de la case vechi. Trei părți erau închise de garduri înalte și a patra era formată de un perete din pietre surpate, reparat în unele locuri cu cărămizi roșii și zidărie. Se vedeau, deasemenea câteva resturi de vechi cărămizi de origine romană. În fața unei spăr-

turî, lucrau vreo zece oameni, în jurul unei grămezî enorme de cărămîzî, pietre şi butoaie de var. Când intrarăm, contra maistrul venî spre noi şi Bundy îi remîse cheia spunându-i:

— Ar fî mai bine să păstrezi cheia asta la d-ta. D-lui Japp nu-i place să fie lăsată chiar în portal. Cum merge lucrul?

— Atît de bine cît se poate spera cu oameni ca aceştia. Nu există un singur zidar printre ei, afară de bătrînul acela care face tencuiala... Aşa-i lucrul făcut cu şomerî.

Ducându-se înapoi să evite un lucrător încrecat cu o găleată cu tencuială, Bundy fu eît pe aici să cadă pe o grămadă de var nestins. Işi reînu echilibrul cu mare greutate şi bătrînul care tencuia îi spuse:

— Aî scăpat bine, domnule. Dacă aî fî eîzut pe grămada asta dîn hainele dvs. n'ar mai fî rămas decît nîste sdrenţe ciuruîte.

— Crezi?, întrebă Bundy.

— Sunt sigur, reluă lucrătorul. Varul nestins e un lucru teribil. Mănîncă totul, ca şi focul.

Şi începu să ne povestească istoria unui marinar eîzut, în stare de beîie, în magazia plîă cu var nestins a unui vapor şi care, fără îndotăă, adormise acolo, cîci după trei

săptămâni i se regăsiseră numai oasele, pîpa și o cataramă a centurii.

— „Varul nestîns nu lăsase decât asta din el... sfârși zidarul.

Bundy, după ce-și prîvi neliniștit pantofi, se îndepărtă prudent.

Continuaram să examinăm vechiul zid flecărind.

— Crezi că varul poate fi atât de corosiv? întrebă Bundy.

— Nu știu prea multe cu prîvire la acest subiect, răspunsei eu, însă cunosc că varul consumă tot l, afară de metale. Până unde este adevărată povestea auzită, nu știu. Dar îmi amintesc de experiențele făcute asupra acestei teme și de unde reieșea că un corp îngropat în var nestîns era ars în întregime, bine înțeles afară de oase. Nu cred însă ca asta să se poată face în trei săptămâni.

Discuția se mai învîrti asupra unor chestiuni de arheologie și ajunse apoi la d-na Frood.

— Ce gîndești despre d-na Frood? mă întrebă brusc Bundy. Ai văzut-o ieri?

— Da, și am flecărît o bună bucată de vreme. E încântătoare și simplă, destul de frumoasă și distînsă.

— Da, nu-i rău, admise Bundy, dar nu-i pot suporta vocea. Îmi calcă pe nervi. Am oroare de aceste voci ascuțite.

— Nu, nu este o voce ascuțită. Are un ton

puțin ridicat, dar bine timbrat, fiind numai puțin în dezacord cu aparența și manierele ei.

— Da, așa-i. Este prea înaltă pentru o voce ca asta.

Râsei de această reflecție.

Schimbând subiectul, Bundy continuă:

— Nu găsești caraghios faptul că Froot a plecat înapoi atât de repede?

— Nu, mai curios este faptul că a venit în ziua aceea. Trebuia să-și primească renta, care i-a fost făcută de soția lui, în fiecare 15 ale lunii, și asta l-a făcut atât de nerăbdător să plece. Dar de ce n'a așteptat să primească banii înainte de a veni aici?

— Mă întreb cum a putut afla că soția lui se află în orașul ăsta?

— Sunt convins că n'a avut informațiuni exacte și nici n'a fost sigur că ea este aici. Posibil că a venit să capete indicațiuni mai precise.

— Probabil, confirmă Bundy, și desigur că nu va trece mult până îl vom revedea.

— E o situație teribilă pentru ea. Ar trebui să divorțeze.

— Crezi că asta ar servi la ceva, cu un om care ia stupefianțe? Din fericăire, nu este violent și n'am auzit niciodată spunându-se că ar fi maltratată. Dar d-ta?, mă întrebă el.

— Nu, răspunsei eu, căci nici prin gând nu-mi trecea să-l povestesc de incidentul de la

Londra. Se pare că s'a însurat cu singura femeie de pe pământ care a putut accepta să se ocupe de el.

Bundy se schimonosi și adăugă:

— O afacere murdară, dar ai — fără în-
doială — dreptate.

CAP. II.

JOHN THORNDYKE

După masă, pentru a asculta de ordînele d-nei Dunke, m'am așezat pe un scaun puțin confortabil în catedrala din Rochester și mă pregăteam să ascult slujba cântată.

Reflectam profund și nu fără surprindere la marea impresie care mi-o făcuse d-na Froom. E adevărat că circumstanțele particulare în care o cunoscusem erau interesante și puteau să fi provocat simpatia mea. Cu toate acestea, nimic nu justifică faptul că eram atât de obsedat de ea. Intr'adevăr, nu era o femeie prea frumoasă, dar, de la prima mea întâlnire cu ea, nu mi mai ieșise din minte. Prîveam, mașinal, străinii care intrau pe vârful picioarelor și veneau să se așeze în jurul meu. La un moment dat, atenția îmi fu atrasă de sosirea unui vizitator nou. Talia lui înaltă, demnitatea lui și alura lui vioaie și atletică, în ciuda părului lui cenușiu, îi trădau rasa. Dar ceeace-mi a-

trase mai ales atenția era obrazul lui, nu din cauza frumuseții ci datorită expresiei de forță și inteligență care se degaja din el. O figură strănu de calmă, aproape imobilă, din care se răspândea un sentiment de profundă atenție, de mare concentrare și putere.

Străinul se opri nu departe de mine și luă un scaun. Câteva clipe după aceea intra un nou vizitator, dar de astădată nu un străin. Recunoscu în el pe doctorul Jervis, pe care-l cunoscusem când eram student și care-l înlocuise pe unchiul meu un timp oarecare. De atunci, fusese avocat, se specializase în medicina legală și devenise colaboratorul celebrului medic legist John Thorndyke.

Jervis se opri puțin lângă el. Conchisei imediat că străinul nu era altul decât chiar doctorul Thorndyke.

Jervis nu mă văzuse. Decisei să reînnoiesc cunoștința și mă dusei să mă așed pe un scaun liber, lângă el. Circumstanțele nu ne permîteau să vorbim, dar când imnul fu aproape terminat, Jervis își scoase ceasul și apoi îmi murmură la ureche:

— Aș vrea să știu ce ai devenit, Strange, și să te prezint lui Thorndyke. Am putea lua ceaiul împreună, înainte de plecarea noastră.

De îndată ce ieșirăm din Catedrală, Jervis mă prezentă lui Thorndyke și ne duserăm totuși să ne instalăm în fața unui ceai copios.

— Ce faci la Rochester?, mă întrebă Jervis.

— Teoretic sunt aici medic, dar în realitate nu sunt însă nimic, căci am venit alaltăeri din mineață.

— N'ai bolnavi?

— Până acum doi. Unul l-am adus cu mine și a plecat din nou erî dimineață și pe soția lui.

— Ah, exclamă Jervis, răspunsul este lapidar, dar cam obscur. Se poate ști despre ce e vorba?

Le povesti aventurile mele cu tovarășul meu de călătorie. Istoria d-nei Frood dând loc la confidențe profesionale avut poftă să le trec sub tăcere. Apoi socotind că, prin experiența lor, interlocutorii mei ar putea să-mi dea o părere autorizată, le povesti tot ceeace știam, afară de evenimentele din Regent's Park, pe care aveam impresia că n'am dreptul să le desvăluj.

— Ei bine!, spuse Jervis când terminasem, dacă clinta ta se expune în felul acesta vom fi obligați să înființăm aici o sucursală a serviciului nostru, fiind fel de fel de posibilități în cazul expus. Nu crezi și tu, Thorndyke?

— Nu văd decât o singură posibilitate în acest caz și extrem de neplăcută pentru această sărmană femeie. Ea n'are decât două alternative: sau să trăiască cu acest om, ceeace este imposibil, sau să-și petreacă viața fugind de

el. Nu este un viitor tentant pentru o tânără femeie!

— Da, continuă Jervis, dar mi se pare că te poți aștepta la lucruri mai grave din partea unui bețiv, unui intoxicat cu stupefianțe ca acesta. Niciodată nu se știe, ce va face!

— Poți spera mereu că se va sinucide, replică Thorndyke. Se poate însă să ucide și pe altul. Se mai poate întovărăși cu alți anormali pentru a comite crimele cele mai neașteptate. Să sperăm că d. Frood nu va continua să-și urmărească soția.

Conversația trecu apoi la afacerile lor și află că veniseră la Rochester pentru unul din clienții lor, dar că judecata fiint amânată cu 15 zile, urmau să revină la data aceea.

Li invitai să vină să dejuneze la mine, cu ocazia viitoarelor vizite. Fîxarăm ziua și-i întovărăși la gară.

Intorcându-mă dealungul malului, gândindu-mă tot la Frood și sperând că-și va abandona gândul de a-și mai căuta soția, mă găsi la un moment dat în fața casei d-nei Gillow, care tocmai se pregătea să deschidă ușa. Traversai strada și femeia, recunoscându-mă îmi surâse.

— Am transmis d-nei Frood comunicarea. Iată, îmi spuse ea, și cred că acum e acasă.

Spunându-mi aceste vorbe, intrai în hall, iar d-na Gillow bătă la ușa salonului...

— Intră, d-na Gillo, răspunse vocea pe care n'o putea suporta Bundy.

În raî şi d-na Frood, surprinsă, îmi spuse:

— Nu te-am auzit sunând doctore.

— N'am sunat. Tocmai când veneam, intra d-na Gillo şi mi-a evitat să vă deranjez.

— Am fost în oraş... dar am fost foarte atentă.

— O puteaţi face!

— Vreţi să spuneţi că soţul meu a plecat?

— Da. A plecat, răspunsei eu şi îi povesti evenimentele dimineţii suprimând rolul meu oficial în tranzacţie.

— Cine î-a plătit călătoria? Infirmiera?, întrebă ea.

— Sunt sigur că n'a făcut-o ea. Probabil că s'a găsit un alt altruist. Era vorba doar de numai câţiva şilingi.

— Imi e indiferent. Trebuie să-i înapoez.

— Dar, exclamai eu cu putere, n'o puteţi face fără a vă demasca identitatea şi se va găsi vreun filantrop stupid care va voî să facă o împăcare între dv.! Cel mai bine e să nu faceţi nimic pentru moment.

— Pentru moment!, repetă ea ca un ecou. Cred că toată viaţa mea voi trebui să rămân o fugară. Sunt ca o criminală, care niciodată nu îndrăzneşte să facă cunoştinţă cu cineva.

— Nu cunoaşteţi pe nimeni la Rochester?

— Nicî un suflet, afară de d. Japp — care

este o rudă prin alianță — mai cunosc pe asociatul său, pe d-na Gillow și pe dv. Și toți îmi cunosc situația.

— Presupun că ați păstrat ceva din prietenii dvs. dela Londra?

— Foarte puțini. Numai unul sau doi din vechii mei prieteni, care mi-au jurat că vor păstra secretul totuși, mi se pare, că acest secret n-a fost prost păzît undeva. Desigur, ei îl cunosc pe Nicolas, soțul meu.

— Ce gândește soțul dvs. despre această despărțire?

— Motivul obișnuit: pretinde că m'am purtat rău cu el și că am alte motive de a-l părăsi, decât profundul desgust de el. Este gelos din fire. Deaceea, totdeauna, am fost circumspectă în relațiile mele cu alți bărbați.

— Aș crede, totuși, că întrebuițarea unei frânghii în jurul gâtului este altceva decât un sentiment masculin.

Ea râse și admise că, poate în parte, aveam dreptate.

Mă întrebă apoi dacă voi avea mulți clienți, provenind din succesiunea doctorului Partridge.

— Nu cred și asta mi amintește că trebuie să mă ocup puțin de meseria mea. Vă merge ceva mai bine?

Stoând neașteptat o privi cu atenție și nota în marea paloare și privirea ei puțin răătăcită, pentru moment.

— Mă gândesc că nu-mi va fi mai bine atâta timp cât voi fi într-o situație asemănătoare. Dacă ați putea obliga pe soțul meu să se gândească la o altă femeie ați obține o vindecare imediată.

— Asta-i cam difîcil și nu stă în puterea mea. Dar trebuie să vă îngrijiți și să mă lăsați să vă supraveghez puțin.

— Asta o voi face, răspunse ea cu energie. În afară de d. Japp, sunteți singura persoană cu care pot să îlecăresc puțin.

— Când să vin ca să vă mai văd?, o întrebai ridicându-mă.

— Sunt aproape totdeauna acasă după ora șapte, căci ies mult. Mă plîmb pe câmp, spre Chatham și Gillingham. Rochester este prea periculos.

Plecai, fericit la gândul că aș putea, eventual, să-i diminuez puțin singurătatea.

CAP. VI

SE INCARCA ATMOSFERA

Trecuseră aproape 15 zile de la întâlnirea din catedrală cu cei doi amici și mă și gândeam cu bucurie la apropiata lor vizită. În acest timp se întâmplaseră foarte puține lucruri, deși faptele curente cotidiene trebuiau să devină, în curând, foarte importante pentru

mine. Aproape la fiecare două zile luasem loc în salonașul abia luminat al d-nei Froom și flecăriserăm mult.

Nu mai era vorba de vizite profesionale, ci de vizite foarte amicale. Din punctul meu de vedere sufeream de aceste vizite care le socoteam rare, căci d-na Froom nu era una din femeile acelea cu care un bărbat să-și poată permite anumite libertăți. Era fericită să mă primească, dar numai cu acea simplitate simplă care era delicioasă pentru un prieten și fără așteptare pentru un îndrăgostit.

Desigur că nu-mi intrase în cap ideea că ar putea exista vreodată între noi altceva decât o prietenie onestă, dar aceasta înocență și puritate nu făceau altceva decât să mă atașeze mai puternic de ea.

În aceste cincisprezece zile se întâmplă un singur incident. Era exact o săptămână după întâlnirea mea cu doctorul Thorndyke. Reîntorcându-mă dintr'o plimbare pe cheiu, mă opri pe podul din Rochester pentru a privi un șlep. Cum mă aplecai pe parapet, un bărbat mă bucură în trecere. Întorsei capul și văzui în aparența lui ceva familiar. Hainele vechi, pălăria cenușie închis, părul și bastonul gros de stejar care-l ținea în mână, îmi erau cunoscute. Nu voiam să păstrez o urmă de îndoială și-l urmări când, deodată, se opri și privi în spatele lui. Omul era Nicolas Froom. Nu știu dacă

mă văzu, căci nu făcu nici un gest și, întorcându-se din nou, continuă să înainteze, în timp ce îl urmăream, să află unde merge.

Așa cum o doream, o apucă dealungul râului și se îndreptă spre gară. Urmărindu-l, observai că mersul îi devenise mai sigur și se părea că și recăpătase puterile. Când intră în gară, încetai să-l urmăresc, căci eram sigur că se întorcea la Londra, cu trenul care tocmai venise. Dar de când era la Rochester? Ce făcuse și ce descoperise aici?

Intorcându-mă în oraș privi ceasul și, văzând că era ora opt, gândi că era târziu pentru a suna la d-na Frood. Dar circumstanțele erau excepționale. Mai stăteam încă ezitând în fața ușii când o văzuî ieșind pe d-na Gillo. După uzualele complimente, o întrebai:

— Ați văzut-o pe d-na Frood astăseară?

— Da. Am lăsat-o, acum câteva minute, lucrând la niște desene pe care le face pentru d. Japp. Se simte mai bine și era mai veselă ca oricând.

— Sunt bucuros de ceea ce-mi spui, d-nă Gillo, dar nu vreau s'o deranjez astăseară.

Și o părăsi, fericit de a o ști teafără și liniștită. Cu toate acestea, reapariția soțului ei arăta limpede că nu renunțase s'o caute. Londra nu era departe de Rocheter și așa putea veni adesea, amenințând siguranța d-nei Frood. Poate acest gând mă făcu să nu-i spun nimic de întâlnirea avută.

În restul săptămânii, am ieșit mult, supraveghind magazinele și scrutând figurile. Dar nu mai revăzuî obrazul lung și slab, cu ochii ca migdalele.

Cu toate acestea, atmosfera se încălzea, evenimentul tragic urmând a se produce în curând. Era Sâmbătă, aproape o săptămână după întâlnirea mea cu Frood. Musafirii mei trebuiau să vină Lunea următoare. Voiam să comand vin și știind că d. Japp era expert în materie și vechiu locuitor al orașului, mă decideai să mă duc să-l cer un sfat pentru alegerea contra-maistrului șantierului. Bundy îl privea alături în fața mesei de lucru a lui Japp și îl găsi. Contra-maistrul șantierului. Bundy îl privea cu ochii lui rotunzi, prin marii lui ochelari, în timp ce Japp, cu fruntea cutată, avea ochii severi fixați asupra contra-maistrului.

— Cred, spuse Bundy, că ai lăsat-o în poartă.

— Gândesc că Evans a lăsat-o, răspunse lucrătorul. Știi doar că m-ai spus să vii aici. I-am dat cheia lui Evans, făcându-i și recomandările necesare. Când m-am înapoiat, ușa era deschisă și oamenii lucrau. Am uitat să-l anunț de cheie. Mai târziu, când i-am spus lui Evans, m-a spus că era în poartă. M-am dus acolo, dar nu mai am găsit-o. Totuși am căutat bine, peste tot.

— Dădăți-mi o mână, dar ascultați-mă: ofer 10 și.

lingi recompensă aceluia care-mi va aduce cheia. Dacă imi va fi adusă însă de cineva străin de șantier atunci am să vă rețin sumă din salariile tuturor. M'ai înțeles?

Smith făcu un semn că a înțeles și că asta nu-l încânta. Plecă foarte nemulțumit.

Când eși din birou îi explicați lui Japp pentru ce venisem și Bundy fu acela care răspunde în locul lui:

— Vin? La Tucker. Nu-i așa, Japp? Ar fi însă mai bine să mă duc eu cu doctorul, pentru a-l prezenta.

Reîntors acasă, gândurile mele reveneau mereu la Angelina Frood. Când am s'o văd din nou? Discreția mă obliga să aștept ziua de mâine. Simțeam, amintindu-mi paloarea și aerul ei obosit, că ar fi datoria mea de doctor și de prieten, de a o sfătui să schimbe orașul pentru a se libera de această continuă teamă.

Mă pregăteam să mă așez la masă, pentru cină, când sună cineva. Auzi deschizându-se ușa salonului și aproape imediat intră d-na Dunke anunțând:

— D-na Frood dorește să vă vadă, domnule. Uimit de această vizită neașteptată, mă precipitați prin hall și o găsi pe d-na Frood așezată în salon. Îi strânsei mâna, notați că aerul neliniștit și că era mai palidă ca ori-când.

— Ce mai e nou?, o întrebai.

— Nimic în plus față de cele obișnuite, răspunse ea. Numai că dorm foarte rău. Noaptea trecută aproape n'am putut închide un ochiu și alaltăieri a fost tot așa. N'ai putea să-mi dai ceva să mă mai liniștesc.

— Am să vă dau niște buline și sunt sigur că mâine o să arătați ceva mai bine.

— O sper și eu. Nu știu însă ce am astă seară. Mă simt mai nenorocită ca oricând. E ridicol.

— Aveți presentimente rele?

— Nu, nimic deosebit.

Imi răspunse fără să mă privească, ceeace era surprinzător și cuvintele ei mi se părură oarecum cu două înțelesuri.

Simțeam ceva anormal și mă întrebam ce ar putea fi. Reflectând, o privi și, înconștient, notai oarecare amănunte ale toaletei ei: de la rochia făcută de un opal mare înconjurat de pietre mici, cîntre care lipsea una, și până la pantofi cu tocuri înalte.

Mă simțeam prost dispus și mă pregăteam să abandonez subiectul delicat, dar pe care-l simțeam mai necesar ca oricând. plecarea ei din teatru, când ea se ridică. Mă dusei să caut în laborator, bulinele pe care le pusei într'o cutiuță cu eticheta doctorului Partridge și mă așteapai să î-o dau. Ea vârî cutiuța în poșetă și mi se mulțumî cu căldură:

— Sper că astfel voi dormi. Pe mâine, spuse plecând.

O ținu pînă la ușă, îi strânse din nou

mâna și urându-i noapte bună, privi înalta ei siluetă dispărând din ce în ce, în ceața groasă care cădea odată cu noaptea. Mă întorsei în casă cu un sentiment de neliniște și de rea dispoziție pe care nu mi-l puteam explica. Aveam presentimentul sinistrei realități.

CAP. VII.

ALARMA

A doua zi dimineața, la ora nouă, eram încă ocupat cu cetirea jurnalului, după ce-mi luasem micul dejun. Era o Dumînică veselă și însoțită de Aprilie. Păsările cântau și undeva în oraș, sunau clopote. Mă gândeam la vizita amicilor mei pe care trebuia să-i primesc a doua zi și la aceea pe care o primisem în ajun când, fără să fi auzit că s'a sunat, d-na Dunke o introdusesse pe d-na Gîllow. Aceasta avea un aer disperat.

— Ce s'a întâmplat, d-nă Gîllow?

— Sper că mă veți scuza că vă deranjez Dumînica, dar m'am gândit că deoarece sunteți doctorul și prietenul ei...

— Dar ce s'a întâmplat?, o întrerupsei neliniștit.

— Iată, domnule, a ieșit eri și nu s'a mai întors.

— Sunteți sigură că nu s'a întors?

— Oh, da, am văzut-o eri exact înaintea de

a ieși. Mi-a spus că tocmai v'a vizitat și că se duce la Chatham, dar se întoarce repede. Am așteptat-o mult timp, apoi m'am culcat, după ce am bătut la ușa ei fără să fi primit răspuns. Azi dimineață, trezindu-mă, constatam că ușa de la intrare nu era închisă cu zăvorul și când, după ce bătusem din nou, am intrat la ea, am văzut că patul nu fusese desfăcut.

— V'ați uitat la subsol?

— Da. De obicei ușa subsolului este închisă cu zăvorul. Astăzi nu era. Am căutat-o peste tot fără s'o găsesc.

— Extraordinar, d-nă Gillow! Știți de ce n'a dus la Chatham?

— Nu, nu știu nimic. Era târziu și toate magazinele erau închise. N'a luat cu ea nimic. Am mai observat toaleta ei, ea nu era îmbrăcată pentru o cursă obișnuită. Ce credeți că arde trebuit făcut

— Cel mai bine este să mergem la d. Japp. Poate știe ceva.

— Nu sunteți de părere că ar trebui să întâlnim poliția?

— Vom vedea pe urmă, d-nă Gillow. Poate se va reîntoarce în cursul zilei. Nu trebuie să ne grăbim.

— Sper, dar am presentimentul că nu se

Nota ecclomanului

mai întoarce. Să nu-și fi întâlnit soțul?

O părăsi pe d-na Gillow să mă duc să anunț imediat această catastrofă d-lui Japp. Când ajunsei în fața biroului, mă gândii, deodată, că poate Japp nu locuia acolo.

Cu toate acestea bătui de două ori în ușă. Neprimind răspuns mă pregăti să bat încă o dată, când observaî capul lui Bundy deasupra perdelei verzi. Chiar în neliniștea mea, remarcăi că părul său, deobicei lipit de craniu, era sburlit iar obrazul lui părea complet schimbat, probabil din cauza lipsei ochelarilor. Imi făcu semn și o clipă după ce-și pieptănase nărul, deschise ușa.

— Scuză-mă că te-am făcut să mă aștepti, spuse el. M'ai trezît din somn.

— Atuncî e rîndul meu să mă scuz, mai ales că doream să-l văd pe Japp.

— Japp nu locuiește aici. Dacă nu ești prea grăbit te voi conduce.

— Sunt foarte grăbit. S'a întâmplat un lucru alarmant: d-na Gillow a venit să-mi spună că d-na Froot, pe care am văzut-o ieri, înainte de a pleca la Chatham, nu s'a mai întors acasă.

Bundy fluera.

— O fi fugit din Rochester, zise el. Mă întreb de ce?

— Nu-mi vine să cred, o clipă, să fi ple-

eat de bună voie, căci a venit să-mi ceară ceva să poată dormi.

— Aida de! Poate era un subterfugiu.

— Nici vorbă de așa ceva, replică. I s'a întâmplat ceva. Vreau că sper că nu o nenorocire.

— Haide, haide, doctore, nu-ți lăsa imaginația să alerge prea departe. Ea se va întoarce sau va trimite o scrisorică lui Japp.

— Să mă ia cracu, exclamă eu iritat. Vorbim despre această dispariție ca și când n'ar fi vorba nici mai mult nici mai puțin decât de un câine răătăcit. Cât mai durează până te îmbracă?

— Incă două minute, răspunse Bundy schimbând tonul. Scuză-mă, prietene. Nu înțelegeam că ești atât de amărât!

Câteva minute mai târziu plecarăm.

— Nu sunt atât de leneș de obicei, îmi spusese Bundy, dar eră am început un roman atât de palpitant încât nu i-am dat drumul decât la orele două dimineața, când îl terminasem, așa că azi dimineață am adormit buștean.

Și pentru a confirma spusele lui, căscă formidabil.

Pe Japp îl găsim citind în sufragerie. Primirea lui fu cu totul diferită de cea a așteptatului său. Când îi expusei motivele vi-

zitei mele matinale, termină prin a-mi spune:

— Este absolut sigur că nu s'a reîntors noaptea trecută?

— Nu există nici o îndoială, replicai, povestindu-i toate amănuntele date de d-na Gillow.

— Dumnezeu!, exclamă el, nu-mi place toate afacerea asta. Ce dracu î s'a putut întâmpla?

— Intrebarea este asta: ce trebuie să facem? Să înștiințăm oare poliția?

— Încă nu. E mai bine să așteptăm puțin. Pentru moment, hai să mergem la spital, unde sunteți cunoscut și să ne interesăm dacă nu s'a întâmplat nici un accident astă noapte. Viî cu noi. Bundy.

Câteva minute mai târziu, eram toți trei la spital, unde ni se răspunse că nu fusese primit, nici un bolnav, în timpul nopții.

— Nu mai există decât un spital militar, unde este imposibil să fi fost dusă, zise Japp. Suntem decî la capătul mijloacelor noastre. Am putea merge să ne interesăm și la poliție, dar socot că-i înutîl căci d-na Gillow ar fi știut dacă s'ar fi produs ceva nou.

— Avea la ea, reluai eu eu, o cutiuță pe care i-o dădusem și pe care scrisesem, chiar eu, nu-

mole și adresa ei, împreună cu instrucțiunile necesare.

— Atunci, zise Japp trist, n'aveam decât să așteptăm până mâine seara sau Marți dimineața și, dacă nu vom primi nimic, vom anunța poliției dispariția ei.

După ce recondusei pe Japp și Bundy, bătuți la ușa d-nei Gillo. Femeia veni să mi deschidă și mă asigură că nu mai aflase nimic nou, de dimineață. Ii mai pusei câteva întrebări :

— La ce oră, ați văzut-o pentru ultima dată?

— Cam pe la șapte fără un sfert.

— La ora asta trebuie să fi plecat căci era abia șapte când a venit la mine. Cunoștea pe cineva la Chatham?

Nu cred. Nu cunoștea pe nimeni nîcî la Rochester afară de d. Japp și dvs. după câte știu.

Nu mi mai rămânea decât să mă întorc acasă, unde petrecui o zi neliniștită și agitată. Fără vola mea, gândurile mi se întorcea constant la răul ale cărui maluri urmau, e drept că de departe, drumul care merge de la Rochester la Chatham și tremuram. A doua zi, de îndată ce mi fu posibil, mă dusei să-l întreb pe Japp dacă nu primise nimic. La răspunsul lui negativ, făcui o vizită la poliție dar nici acolo nu avui nici o știre. Era timpul să mă duc la gară, să-mi caut prietenii. Intr'adevăr,

îi găsi și ne întorserăm la mine. Pe drum, Jervis îmi zise:

— Pari preocupat, Strange, sau imaginația mea mă face să cred asta?

— Nu, sunt preocupat, îi răspunsei. Cazul despre care vi-am vorbit s'a agravat și vreau să vă comunic ceva.

— Vorbești de cocainoman?

— Nu, de soția lui. A dispărut. A ieșit Sâmbătă seară și n'a mai fost revăzută.

— Asta pare de prost augur. Poți să ne spui faptele fără indiscreție?

— Vor deveni publice dacă nu va reveni astăzi seară, răspunsei eu, și sunt fericit să pot vorbi cu voi despre aceasta.

Incepuî să le povestesc ceeace se întâmplase adăugând, de astădată, tentativa făcută de Frood asupra soției lui, la Londra. Povestirea mea fu întreruptă de sosirea noastră acasă. La masă, continuai, ascultat cu mare atenție de cei doi prietenî.

— Lucrurile se prezintă foarte rău, spuse Jervis, când terminai. Dar, poate, este ceva adevărat în sugestia amicului d-tale Bundy? Ce crezi, Thorndyke?

— Ceva, poate, dar foarte puțin și dacă mâine nu se primește o scrisoare nu trebuie să ne mai gândim la asta. Biata femeie părea să aibă deplină încredere în Japp și

— Altfel. Ea nu î-ar fi lăsat într-o asemenea incertitudine. Și apoi ea trebuia să știe că, dacă nu-i prevenea, vor avertiza poliția și acesta era ultimul lucru pe care l-ar fi dorit.

— Ce crezi că î s'ar fi putut întâmpla?, întreba eu.

— Dacă excludem dispariția voluntară, accidentală sau îmbolnăvirea bruscă, rămâne posibilitatea crimei. Prima dovadă a crimei este descoperirea corpului. Iată, au trecut treizeci și șase de ore și nu s'a găsit nici urmă de corp. Să nu uităm de asemenea, că un râu mare trece prîn oraș. Ar fi putut să cadă, accidental, în el. Este însă destul de verosimil. În concluzie, nu se poate formula o opinie până nu se vor produce fapte noi. Trebuie să mărturisesc că, auzindu-l pe Thorndyke vorbind calm despre aceste oribile posibilități m'am speriat deabinelea simtînd că vedea limpede situația sub toate aspectele ei.

— Terminându-se dejunul, Iervîs întrebă:

— Vii cu noi la tribunal?

— Bucuros. Ne vom întoarce pentru la seară, spre a mai discuta puțin asupra cazului domnului Frood.

Cel doi prieteni mă prîvîră, dar nu-mi puseși nici o întrebare. Bînd cafeaua, adă-

— D-na Frood era pacienta mea și, puțin, prietena mea. În afară de Japp, nu mă cunoștea decât pe mine. Deaceea, socotesc că este de datoria mea să mă ocup de ceea ce i s'a întâmplat. N'aș ști să fac personal ancheta, dar sunt gata să suport toate cheltuielile lor care le-ar provoca această anchetă.

— Fericit om, răspunse Jervis, și ce propui pentru ancheta asta?

— Nu știu, replică puțin nervos. Dacă vreunul dintre voi ar vrea să se ocupe...

Jervis îl privi pe Thorndyke, care răspunse:

— Este, poate, puțin prematur să vorbim de anchetă. Tânăra femeie dispărută s'ar putea să revină sau să comunice cu tine. Dacă n'o va face, cazul trebuie să cadă în mâinile poliției. Are mai multe mijloace decât noi. Dar dacă această anchetă va deveni necesară, Jervis și eu vom fi gata să te ajutăm cu toate mijloacele noastre. Vom discuta, când va fi cazul, aspectele financiare ale problemei, continuă Thorndyke. Acum însă, cred că este timpul să plecăm.

În timp ce mergeam spre tribunal, Thorndyke îmi spuse:

— Notează-ti bine, Strange, că ești martorul principal. Ești ultima persoană pe care a văzut-o d-na Frood. Ea ți-a vorbit de intențiile ei de a se plimba. Apropo, ai putea

— Să faci o descriere destul de bună a ei, în momentul în care a dispărut? În timp ce vom lucra, ai vreî să-mi întocmești un raport foarte detaliat despre tot ceea ce știi și o descriere exactă a dispărutei? Poliția va avea nevoie și eu deasemenea, dacă mă voi ocupa de afacerea aceea.

— În timp ce prietenii mei erau ocupați cu procesul pentru care veniseră, făcui raportul cerut, în două copii. Când ieșiram din tribunal, îi remisesei o copie lui Thorndyke care, după ce o citi, îmi spuse:

— Admirabil, Strange. Posezi o putere de observație uimitoare. Acum să mergem să vedem dacă d. Japp n'a prîmît nimic.

Mulumindu-le în sînea mea de interesul care păreau să-l poarte desfășurării mîsterului, îl condusei pe cei doi prietenî pînă la biroul lui Japp. Acolo intraî, lăsându-i afară. D. Japp se întrerupse din scris,

— Ce noutăți?, întrebaî eu.

Japp scutură din cap.

— Nici un semn. Mai aștept corespondența de mâine dimineață, apoi voi preveni poliția. Te rog să vii cu mine, căci vei putea da mai multe informațiuni.

— În regulă. Voi veni mâine dimineață, pe la nouă și jumătate.

— În momentul când mă pregăteam să ies,

Bundy — care se afla de față — mă întrebă:

— Domnii de afară sunt prietenii dvs.?

După ce-i răspunsei afirmativ, continuă:

— Au aerul de a fi interesați de proclamația afișată de Japp, pentru recompensa de 10 șilîngi. Ai face bine să le spui că 'dacă găsesc cheia, banii sunt aici. Voiu veghea ca Japp să-i plătească!

Promisei că le voi transmite mesagiul și mă alăturai colegilor mei.

— Nici o știre. Japp propune să așteptăm până mâine, înainte de a preveni poliția.

— Japp era acela care ne inspecta printr-o pereche enormă de ochelari? întrebă Jervis.

— Nu, era Bundy, asociatul său. Bănuia că ați găsit cheia pierdută și m'a însărcinat să vă spun că puteți fi siguri că veți primi recompensa.

— De unde este cheia asta? Se pare că țin la ea mult.

— Este cheia porții unui perete vechiu al orașului. Am auzit, ducându-mă să văd acest șantier, o poveste orîbîlă, demnă să vă intereseze.

Și le povestii întâmplarea marinarului beat, pe care ne-o istorisise bătrânul lucrător.

Povestea și comentariile ei ne aduseră acasă, unde ni se servi ceaiul.

— Deoarece vreau să mă ocup de această afacere, îmi zise Thorndyke după o clipă, nu dori să mă ții în curent cu tot ceea ce s'ar putea întâmpla. Nu pot reveni prea des pe aici, și deaceia vreau să-mi scrii tot ceea ce ai crede că ar avea vreo legătură cu această afacere. Nu alege. Scrie totul și trimite-mi mie. Păstrează o copie pentru d-ta. Și dacă vrei explicații mai ample ți le voi da. Apoi, adăugă el, nu spune absolut la nimeni că mă ocup de această afacere. Nici măcar d-lui Japp. Și chiar d-ta arată că nu poartă un interes prea mare acestui mister.

Este necesară o asemenea atitudine?, spuse el, puțin surprins.

Când faci o anchetă asupra unei crime, lupți cu un criminal. Dacă criminalul îți este necunoscut, este angajat împotriva unui adversar invizibil. Dacă el te știe, te supraveghează și-ți poate deîncă planurile. De aceea păstrează-te, cât ți-e posibil, invizibil. Nu interesează cine poate fi, înconștient, agentul criminalului. Soluția misterului va fi, fără îndoială, găsită aici. Fă-mă să cunosc tot ceea ce ști, dar păstrează secretul. Din partea mea te voi ajuta cât voi putea.

Văzând, terminaserăm ceaiul și sosise timpul, pentru prietenii mei, să reia drumul

Londrei. Îi recondusei la gară, după ce mă invitaseră să viu să-i văd. Ceeace-mi propusei să fac cu prima ocazie

CAP. IV

O NOUA DISPARIȚIE

A doua zi, fix la ora nouă și jumătate, mă prezentai la biroul lui Japp. Dacă mai aveam încă ceva speranțe, figura decepționată a lui Japp mi le spulberă.

— Cred că n'ai afla nimic, spusei eu, după uzualele salutări.

— Nu. Și nici nu mai putem nutri speranța. E o istorie teribilă, continuă el în timp ce ieșeam. Sărmana femeie! Toată această publicitate oribilă, portretul ei în ziare, articolele cu privire la ea! Cum le detesta pe toate. Și ce oroare se va descoperi? Nu pot să mă gândesc la asta!

În biroul în care furăm conduși, ne găsim în fața unui politician înalt și binevoitor, care avea un aer demn și inteligent. Când intrăm, puse tocul jos și ne privi surâzând.

— Bună ziua, domnule Japp, spuse el. Cărui fapt îi datoresc plăcerea de a vă vedea?

— Vin pentru o afacere foarte supărătoare, domnule sergent.

Și îi povestî despre ce era vorba. Când termină, sergentul luă o foie de hârtie și începu să-și noteze chestionarul său:

— Trebuie, mai întâiu, să am declarația doctorului. Să vedem: numele acestei doamne este Angelina Frood, măritată și neluând cu soțul ei. Vă voi cere adresa ei și unde a fost văzută ultima oară. Cum vă numiți d-le?

John Strange, doctor în medicină, spusel eu, Maidstone Road, Rochester.

După ce scrisese, sergentul continuă:

Văzută pentru ultima oară, Sâmbătă 26 Aprilie, la ora șapte și jumătate. A plecat la Batham, pentru un scop necunoscut. Ați văzut și mi faceți o descriere exactă a ei?

Dădul toate explicațiile care le notasem în raportul făcut lui Thorndyke. Ce pre-evident avusesem să observ atâtea amănunte mici, când o văzusem ultima oară? Potul să explic chiar cum erau butonii jașii și, poarta, cele două ace care-i fixau căștile și îi vorbi, deasemenea, și de inelul de pe care-l purta uneori.

Sergentul plevu puțin surprins de claritatea tuturor amănuntelor și Japp mă

— Emagnîfic, doctore! În timpul aceste anchete voîu recurge adesea la d-ta, căci puține lucruri vă scapă atenției. Ce ați putea să-mi spuneți în legătură cu ultimele des-cînderi ale lui Froot la Rochester?, continuă sergentul.

Povestî tot ce știam și chiar atentatul din Regent's Park.

— Știam ce se întîmplase, spuse Japp, dar nu gîndeam să fi fost atît de grav.

Sergentul începu să-l ches_tioneze pe Japp. De la el, află numele bănchierului d-nei Froot și acela al unor colege cu care ea păstrase unele legături.

— N'aveți vreo fotografie a dispărutei?

Cu regret, Japp scoase din buzunar o fotografie pe care o prîvi trist și mi-o trecu.

— Adusesem această dovadă cu mine, gîndînd că ați putea avea nevoie de ea. V'aruga să n'o dați publicității, spuse el sergentului.

— Dece cereți asta? Nîmîc nu poate fi mai bun, dacă vreți s'o regăsiți, decît de a-i publica nortretul.

— Da, zise Japp, aveți fără îndoială dreptate. Totuși este atît de terîbil să țe gîndești la asta!

— Da. Dar dacă trăești este vina ei că se

ajungo la asta, iar dacă-î moartă, puțin e interesantă, replică sergentul calm.

În acest timp, prîvi portretul. Era foarte asemănătoare cu imaginea din mîntea mea și mă simțeam teribil de trist în fața obrazului ei hînd, astfel evocat.

Sergentul, clasându-și hîrtiile și fotografia, ne mulțumî și ne promîse să ne țină în curent cu tot ceea ce va afla. În timp ce ne întorceam spre casă, Japp îmi zîse:

Acum, s'a făcut. Sper că n'am fost prea neblînd. Îmi pare că o crimă este, mai curînd o afacere pentru poliție.

Mă despărții de Japp în fața biroului său și continuai plimbarea spre Chatham. N'aveam nici o țintă precisă, dar mă simțeam atras într'acolo. Mersei așa, încet, reflectînd la datele în plus la straniul mister al acestei afaceri. Pentru mine, nu exista alt mijloc de a găsi o soluție decît de a căuta a cunoaște fantele și gesturile lui Nicolas Frood, de a afla vechi prietene, Miss Cumbers, cu care dna Frood continuase să corespundă și în sfîrșit, de a-i publica fotografia. Mă apăsă să notez, înainte de a o uita, adresa lui Cumbers și aceea a fotografului cu numele fotografiat, pe care-l prîvisem spre

închiriere și obținut o copie pentru mine și

treburile să se întoarcă curând. Ea îl cunoștea pe d. Japp de mulți ani, locuia la primul etaj al locuinței ei, fără servitoare, trăind aproape singură când soțul ei era pe mare. O cunoștea puțin pe d-na Froom și știa numai suferințele pe care î le producea soțul ei. D. Japp trăise toată viața la Rochester, unde era născut. Era celibatar și rudă îndepărtată a Angelinei. Cât despre Bundy, care pentru a spune așa, n'avea de-a face cu acest mister pentru că o văzuse pe dispărută numai o dată sau de două ori, știam că venise la Rochester cu șase săptămâni înaintea mea și că se amicalizează cu Japp. Acestea erau toate informațiile pe care le puteam transmite lui Thorndyke. Recitind raportul, începui să sper în fapte noi, care ar permite crearea unei ipoteze oarecare cu ceva mai multă certitudine.

Nu așteptai mult timp. În Vineria următoare, pe când citiam în camera mea, d-na Dunke anunță:

Sergentul Cobbledick

Anunțându-l să-l poștească înăuntru, recunoscut polițistul care mă mai interogase. El înțelul să se așeze și-l întrebai dacă-mi aduce ceva nou.

— Da, mi-a răspuns el. Cred că am dăruit

un document

Și punându-și cu grijă, casca pe masă, scoase din buzunar un pachetel foarte mic, învelit în hârtie. Il deschise cu precauțiune, scoase din el un obiect mic pe care-l puse în podul palmei și îl întinse spre mine, spunând:

— Ce zici de asta, doctore?

Il privi și mi se păru că inima încetează să-mi mai bată. Era broșa Angelinei. Rămăseî o clipă fără să pot spune un cuvânt și apoi articulai:

— Unde ați găsit-o?

— Acolo unde abia speram s'o gădesc! La un giuvaergiu din Chatham.

— Ați putut afla cine i-a vândut-o?

— Am numai descrierea omului care a adus-o. Soția giuvaergului mi-a jurat că l-ar cunoaște imediat dacă l-ar vedea. Este un pescar, de talie mai curând mică, cu tenul foarte măsliniu, cu o mustață neagră și o aluniță mare pe nas. Zicea că această broșă aparținuse soției lui. Fără îndoială a găsit-o undeva.

— Dece credeți asta?

— Pentru că dacă ar fi avut-o într'altfel, nu s'ar fi dus s'o revândă patruzeci și opt de ore după ce... ea ar fi pierdut-o. S'ar fi gândit că, poate, giuvaergii au și fost anunțați. A adus-o luni seara.

— Dacă el n'a făcut altceva decât a găsit-o, n'am înaintat de fel.

— In orice caz, reluă sergentul, pentru că a

găsit această broșă trebuie să spună și locul unde a dat de ea. Apoi, aceasta ne confirmă ideea că este vorba de o crimă și dacă știm unde a fost găsită bijuteria, vom afla repede unde a fost comisă crima. Trebuia să-l gădesc, acum, neapărat pe acest om.

— Nu văd prea bine cum!

— Voiu face să fie aduși toți cei care au o alună pe nas și când îl va recunoaște soția gluvaergului...

— Dar îl va confunda cu primul pe care i-l voi prezenta dacă are un semn pe nas.

— Poate! Dar voiu avea alte mijloace să mă conving dacă este omul nostru.

Această descoperire teribilă mă consternă. Până atunci mai sperasem că misterul se va rezolva prin înapoarea dispărutei. Dar se terminase. Era moartă. Niciodată nu-i voiu mai revedei dulcele ei obraz. Această bijuterie era dovada morții ei. Simți un fel de ură împotriva mizerabilului caree comisese o asemenea crimă și dorința de răzbunare mi se născu în inimă.

— Mai este un alt lucru destul de curios, continuă sergentul, după o clipă de tăcere, cu privire la Nicolas Frood.

— Ce?

— El a dispărut. Știi, doctore, tot ceea ce îți spun acum este confidențial. Presa nu va primi nici o informație în această privință.

— Puteți avea toată încrederea în mine.

— Da, sunt sigur de asta. Ei bine, se pare că Frood a plecat de acasă Vinerea trecută, pentru o zi sau două, și nu s'a mai înapoiat. Trebuie să fi plecat la Brighton, unde are familie. De atunci n'a mai fost văzut. E destul de curios și, totuși, n'avem nici o dovadă că a venit aici.

— Ați mai făcut și alte anchete?

— Da, am văzut-o pe Miss Cumbers, dar ea nu știe nimic. Primise o scrisoare dela d-na Frood, săptămâna trecută, în care nu era vorba de nici un fel de plecare oarecare. Misterul se pare că este concentrat aici și trebuie să căutăm prin oraș.

Această ultimă afirmație mă impresîcna. Sergentul avea, deci, aceiași credință ca și Thorndyke și se exprîma aproape exact ca el. Il întrebai dacă avea vreo teorie oarecare. Surâse și răspunse:

— Nu pot exista mai multe teorii. Trebuie să căutăm a cunoaște fantele înainte de a face ceva. Totuși, am bănueli puternice că s'a comis un atentat. N'avem nici o urmă a corpului și știm că un fluvîu larg mărginește orașul. În noaptea de Sâmbătă, fluxul era la ora 11 și jumătate. Fluxul era atât de puternic, încât apa ajunsese aproape de marginea digului dealungul cheiurilor.

— Sunteți de părere că corpul a putut fi aruncat în apă?

— E foarte probabil. Am pus sub supraveghere fluviul dela Allington Cock până la Shermes. Este tot ceea ce putem face în această privință. Exceptând pe Froot, cred că nimeni n'a putut comite o asemenea crimă, în afară de cazul când a fost săvârșită având drept scop jaful. Aici trebuie, deci, să căutăm.

De îndată ce plecă, îi scrisei lui Thorndyke toată conversația noastră și descoperirea făcută de sergent. În momentul în care încheiam plicul, curierul îmi aduse fotografiile d-nei Froot. Adăugai una la raportul meu și ieseși să pun scrisoarea la poștă.

CAP. IX

PRIMA DESCOPERIRE

Partea din High Street care duce spre Chatham prezintă aspectul curios și caracteristic care-l au toate vechiile cartiere din porturi: străduțe numeroase leagă strada principală de cheiu. Acolo mă găseam într-o zi, câțva timp după vizita sergentului. Acum mă plimbam adesea pe toate aceste străduțe populate și murdare până ce, desgustat de o cercetare infructuoasă, mă întorceam la cheiu, unde aerul proaspăt de apă sărată, venit dela marea apropiată, gonia puțin ideile mele întunecoase.

Devenisem un obiect de curiozitate, poate de suspiciune, pentru locuitorii acestor case murdare. Dar nîciodată ochii mei nu observară ceeace căutau: un obiect oarecare al scumpei mele dispărute.

La reîntoarcere din această explorare, văzui, în fața ușii mele, un om care discuta cu d-na Dunke. Când aceasta din urmă mă observă, spuse interlocutorului ei:

— Iată doctorul. Adresați-vă mai curînd lui.

Omul se întoarse și după ce mă privi spuse:

— Am găsit ceva care trebuie să fie al dvs. domnule.

Și deschizând mîna, îmi întinse o cutie mică de carton, purtînd una din etichetele doctorului Partridge.

Tremurînd, luai micul pachetel și pe eticheta pe care se puseseră degetele murdare cetii: «D-na Froot».

— Unde ați găsit asta?, îl întrebai.

— Pe cheiu, la capătul lui Ship Alley.

— E foarte important, îi spusei eu. Vreți să vniți s'o depuneți la poliție, împreună cu mine.

— Ce să fac la poliție? Eu n'am nevoie să mă duc acolo. Dacă este important dați-mi ceeace credeți că merit și asta-i totul.

Ii dădui o jumătate liră pentru a-î risini orice teamă și continuaî:

— Ar fi mai bine să veniți cu mine pentru a explica exact locul unde ați găsit-o și voi avea grijă să fiți plătit pentru acest deranj.

Mai parlamentai puțin, apoi îmi zise:

— Da, știu, dar dacă cutia a aparținut moartei... asta merită mai mult ca o jumătate liră.

— Poate... Vom vedea ce gândește sergentul despre asta. Haide.

Explicai sergentului Cobbledick motivul vizitei mele, și îi remisei pachetul găsit de pescar. El întrebă numele și adresa omului, apoi plecarăm toți trei pentru a vedea locul exact al descoperirii. Pe drum, îl întâlnirăm pe Bundy.

— Ce mai e nou?, mă întrebă el. Ați găsit corpul?

— Nu, corpul nu, numai cutia cu buline pe care i-o dădusem și pe care trebuie s'o fi avut în geantă. Nu ducem să vedem locul exact unde a fost descoperită.

— Da. Poate și geanta e acolo! Să merg și eu cu voi?

Acceptai. Sergentul nu spuse nici un cuvânt, dar înțelesei că societatea lui Bundy nu-i plăcea decât pe jumătate. Intinsei cutia lui Bundy.

— E cam murdară, spuse el. N'avea o hârtie în jurul ei, când i-ai dat-o, doctore?

— Eu am aruncat-o când am găsit-o, interveni Hooper, omul care mi-o adusesese și care

era cu noi. Măinile mele nu erau prea curate când am atins-o.

— Ceeace mi se pare bizar, continuă Bundy, este că cutiuța nu prea arată să fi fost în apă.

— Dar nici n'a fost, zise Hooper. Hârtia era foarte curată.

— S'ar zice, interveni sergentul, că mai întâiu a fost găsită geanta apoi a fost deschisă și a fost aruncată cutia fără măcar a privi ceeace conținea.

— Aici e locul, reluă Hooper.

Eram la capătul unei alei mărginită de ziduri în ruină. Pământul era noroios și, din loc în loc, se întindeau smocuri mari de iarbă galbenă.

— Mai căutați ceva? întrebă Hooper.

— Da, o geantă de mână, din piele.

— Oh! trebuie să fi ajuns departe, dacă a fost vreodată aici!

Totuși, caută și el cu noi, apoi apropiindu-se de apă își iuți mersul. Il urmăream din ochi. Se îndreptă spre o grămadă mare de sfărâmațuri, care se găsea pe mal, și începu să scormonească activ. După câteva clipe, se îndreptă și ne arătă, ridicând deasupra capului său, o geantă de piele.

— Nu mai e nevoie s'o identificați, doctore, zise sergentul. Seamănă ca două picături de apă cu aceea pe care mi-ai descris-o.

Intr'adevăr. descoperirăm inițialele A. F.

Deschise geanta și găsi o batistă mică, cu aceleași inițiale. Nu mai exista îndoială. I-o dădui sergentului fără să spun vreun cuvânt.

— Acum, continuă acesta din urmă, îți voi cere, Hooper, să supraveghezi malul. Tot ce-ace vei găsi, orice ar fi, mi-l vei aduce și vei fi plătit în consecință. Rămâi aici până ce voi trimite unul din oamenii mei să te înlocuiască.

— Bine, voi rămâne.

Pe când ne întorceam, sergentul îmi zise:

— N'am nici un ordin de a plăti acestui om. Dar pentru că am fost însărcinat să lămuresc această afacere, nu vreau să pierd o ocazie de a avea, poate, informațiuni interesante. Aș vrea să vorbesc despre aceasta cu mai mulți pescari, care sunt totdeauna pe șlepuri.

— Ați publicat o listă a lucrurilor care ar putea fi găsite?, întrebă Bundy.

— Nu, am afișat numai semnalmente amănunțite ale dispărutei. Dar ideia aceasta e bună. Voi întocmi lista în așa fel încât să nu las nimic să treacă neobservat.

Când ajunserăm la celălalt capăt al lui Ship Alley, sergentul ne părăsi și rămăseși singur cu Bundy.

— Curat noroc că s'a găsit geanta, remarcă el. Ar fi trebuit să fie supravegheat imediat acest mal. Dar cred că Hooper va veghea cu atenție. Am citit că se vor da două lire aceluia

car va descoperi corpul.

— Ai citit, deci, afişele ?

— Da, avem unul exact în fața ferestrei biroului. E oribil. Drace!, exclamă el aproape imediat, eram să uit. Am o invitație pentru d-ta din partea lui Japp. Poimâine, primește un arheolog american și trebuie să-l faci să viziteze orașul. S'a gândit că poate ți-ar face plăcere să fii împreună.

Acceptai și Bundy continuă:

— Acest american, d. Williard, aduce cu el un fotograf. pentru a lua vederi ale catedralei și orașului. Am putea avea toate clișeele care le-am dori.

Asta îmi plăcu mult, dar nu mai discutam, căci ajunsesem acasă. Il părăsi pe Bundy, după ce-l rugai să-i mulțumească lui Japp pentru mine.

CAP. X

ALTE NOUI DESCOPERIRI

Intrând în casă, găsi o scrisoare a lui Thorndyke, care mă anunța că va veni să petreacă week-end-ul cu mine. Asta-mi făcu o plăcere foarte mare și fui pe punctul de a regreta că am acceptat invitația d-lui Japp. Cu toate acestea, cum Thorndyke nu trebuia să sosească decât pe la prânz, reflectai că aș putea să mă duc dimineața, cu Japp.

Sâmbătă dimineață mă dusei la întâlnire.

Fu o revelație, căci d. Japp — de obicei atât de rece și de taciturn — era transformat complet când se găsea în fața lucrurilor pe care le iubea adânc. Ne vorbi cu entuziasm și ne procură o dimineață delicioasă. Pe la prânz mă dusei să-mi caut oaspele, ferm decis să-l iau după amiază cu mine, dacă-l interesau arheologia și arhitectura.

— Mă folosesc totdeauna de ocazia de a avea o informație de valoare, îmi spuse Thorn-dyke când îi împărtăși despre ce este vorba. Am nădejde avea însă o hartă a orașului și a împrejurimilor, ca să putem urmări mai bine explicațiile amicului d-tale?

Fu n'am. Dar vom găsi cu ușurință. Ai primit rapoartele mele?

— Da, și tocmai asta m'a determinat să vii azi. Aceste descoperiri diverse nu ne luminează prea mult. Ar fi foarte surprinzător ca un criminal să fi lăsat urme de ale victimei lui lângă locul crimei. Cred, deasemenea, că omul cu alunița pe nas n'are nimic comun cu afacerea noastră. El a găsit, pur și simplu, broșa. Descoperirea genții ar putea face să gândești că dispăruta a căzut în apă, accidental sau nu.

— Gândești că ar fi putut cădea accidental?

— E posibil. Dar descoperirea broșei pe mal și a genții aruncată de apă, ar putea face să ne credă că a avut loc o luptă și că, în acest

— Timp, broșa s'a desfăcut și a căzut. Știi ce avea ea în geantă?

— Nu, răspunsei eu. Știam numai că acolo trebuia să se afle cutia cu bulinele date de mine. De altfel, în afară de batistă, geanta nu conținea nimic.

— Rapoartele d-tale sunt perfecte. Ele au dat două sau trei circumstanțe destul de curioase. Mai întâi, această cutie cu buline este aproape curată și n'a fost în apă, deci a trebuit să rămână pe mal vreo zece zile. Cum se face că apa n'a atins-o niciodată în timpul fluxului? Apoi, dacă s'ar fi dat o luptă, d-na Frood ar fi aruncat geanta. Cum se face, însă, că geanta a căzut în apă și ceeace conținea nu s'a udat?

— Putem presupune că criminalul a aruncat geanta după ce a svârlit corpul în apă și a privit ce putea conține sacul.

— Da, replică Thorndyke, cu o ușoară îndoială. Poate. Atunci trebuie să admitem că locul unde a fost găsit pachetul este locul crimei, căci nimeni altcineva nu l-ar fi putut duce acolo. Și atunci ce crezi? Este un loc în care ar fi putut fi comisă o crimă?

— Pot numai să spun, răspunsei eu, că nu concep ce a căutat pe acolo, mai ales noaptea, d-na Frood? Este un loc cunoscut aproape numai de pescari.

— Trebuie să mergem acolo și să examinăm împrejurimile.

— Dar crezi că s'ar putea dovedi că crima a fost comisă în locul acela?

— Mai întâiu, îmi explica Thorndyke, asta exclude ideea unei morți accidentale. Apoi, presupune o oarecare premeditare, căci spui că pare extraordinar faptul că d-na Frood să se fi dus acolo. Și mai dovedește că asasinul este cineva din regiune, pentru că cunoștea atât de bine colțurile cele mai neînsemnate ale malului.

— Vreun marinar?

— Poate. Înainte de a se duce să facă cumpărături la Chatham, ea avea bani la ea. Și apoi, nu știm dacă d-na Frood n'avea și alți dușmani decât soțul ei.

— Știi că și soțul ei a dispărut?

— Da, și asta este destul de semnificativ. Dar atâta timp cât nu se va regăsi corpul n'avem nici o dovadă a morții d-nei Frood. Este de altfel curios că acest corp nu se găsește. Pe un țărm atât de frecventat, este foarte surprinzător că încă n'a fost descoperit după jumătate lună.

Era timpul să plecăm pentru a ne alătura d-lui Japp. Cumpăram o hartă bună, din care se detașa perfect peninsula pe care era ridicat orașul Rochester.

Observă că malul are numeroase golfu-

lește. Va trebui examinat, îmi zise Thorndyke. Dacă vom avea vreme am putea face un tur pe mal după vizita noastră prin oraș. Nu uita adăugă el înaintea de a ajunge, că nu mă ocup de fel de cazul d-nei Frood. Sunt numai un prieten din prietenii d-tale, venit pentru o zi sau două.

— Nu voi uita.

Ajunserăm la biroul lui Japp, unde-l găsim și pe Bundy. După prezentările de rigoare plecarăm: d. Japp cu invitatul său, Thorndyke, Bundy și cu mine îi urmăm, iar fotografia încheia procesiunea noastră.

— N'ați fost pe aici acum o săptămână sau două?, zise Bundy lui Thorndyke.

— Da, răspunse Thorndyke, și cred că am avut onoarea de a fi bănuț de dv., în timp ce citeam afișul cu privire la o cheie pierdută.

— Așa-i, reluă Bundy. Intr'adevăr, ne-ați dat mari speranțe.

— Ce? Pentru 10 șilingi?

— Am fi mărit prima în fața unei cereri serioase. Era o cheie de valoare, care încuia una din porțile zidului orașului.

— Acum înțeleg de ce ați fost atât de neliniștiți cu privire la ea, zise Thorndyke.

După ce ne oprirăm în fața unui pod, unde Japp ne dădu explicațiile necesare, Thorndyke și Bundy își reluară convorbirea.

— Dați, obișnuit, concediu bolnavilor dvs., în timpul weekendului?, întrebă Bundy.

— N'am bolnavi, îi răspunse Thorndyke. Clientela mea se găsește, în general, prin tribunale.

— Orace! Vreți să spuneți că reînviați pe otrâniți jurați sau că faceți să se îngreșe criminalii care trebuie executați ?

— Nu chiar așa. Sunt numai un expert medical.

— Ah! Un fel de magístrat!

— Cam așa. Dacă vreți, o corcitură: medic-gist. Un fel de centaur cu cap de doctor și corp de magistrat.

— Atuncî trebuie să cunoașteți o sumedenie de lucruri cu privire la crîme?

— Suficiente.

— Și misterul nostru local nu vă pasionează? Iu că nu vreți să fiți plictisit în timpul vacanțelor cu cazuri care nu vă privesc. Totuși, vrea să cunosc părerea dvs. asupra acestuia aici.

— Știți că un expert interpretează faptele prezentate de alții. Spuneți-mi faptele și voi încerca să vă dau o părere.

— Dar aici nu sunt fapte! Tocmai asta conține misterul.

— Atuncî e o afacere pentru poliție, nu pentru mine.

Conversația aceasta, care mă amuza puțin,

fu întreruptă de sosirea noastră în fața primăriei unde Japp începu să ne vorbească. Apoi începurăm să mergem dealungul vechiului zid al orașului, pe care Thorndyke și-l însemnă cu grijă pe hartă. Luărăm un ceai la bîroni, lui Japp și apoi înaintarăm spre vest, urmând vechiul perete. La un moment dat, recunoscuî locul unde mai venisem cu Bundy.

— Aci este poarta a cărei cheie s'a pierdut, spuseî eu.

— Și peretele mai este acolo, continuă Thorndyke. Este destul de desfigurat de reparații.

— Să sperăm că nu se vor vedea prea mult pe fotografie, interveni Japp.

Apoi explică situația exactă a acestei bucăți de perete și Thorndyke o notă pe harta sa.

D. Willard cerându-ne să ne fotografiem toți pentru a păstra o amintire a acestei excelente zile, ne scoaserăm pălăriile și ne fotografiarăm alături de invitatul d-lui Japp. Thorndyke multumi acestuia din urmă pentru faptul de a-l fi învățat atâtea lucruri asupra lui Rochester, și ceru permisiunea de a avea unele din fotografiile făcute. Apoi Japp și Willard ne părăsiră.

Când rămăserăm singuri, îl întrebai pe Bundy:

— Putem ajunge la țarm de aici? Thorndyke dorește să vadă fluviul.

— Nu-i greu, răspunse Bundy, și dacă vrea să aibe o vedere interesantă a fluviului și a traficului său, locul cel mai bun este Blue Boar Pier, care nu este prea departe. Dacă vreți, vă pot conduce.

Acceptarăm cu plăcere. Coborârăm un drum îngust care ducea la fluvîu, când Bundy exclamă:

— Uite-l pe Cobbledick venînd spre noi și încă fără uniformă! Hm! Ce poate căuta el pe aici?

Cobbledick părea destul de surprîns de a ne vedea acolo, dar atenția lui păru să se fixeze asupra lui Thorndyke. După ce ne salutarăm, el adăugă:

— Aș putea să vă spun câteva vorbe, doctore?

Mă opri, în timp ce Bundy continua să meargă încet cu Thorndyke.

— Aș vrea să priviți asta, îmi zise sergentul când ceilalți doi se depărtară.

Era eșarfa sărmanei Angelina.

— Am identificat-o după descrierea dvs., spuse sergentul. A fost în apă. Acum știu unde să caut corpul. Este, totuși, extraordinar că n'a fost găsit până acum. Asta devine serios.

— Serios?

— Desigur. Unui doctor nu trebuie să-i

spun că corpurile înecate urcă la suprafața apei, excepție făcând numai în cazurile când sunt sfâșiate de animale care trăesc în apă.

Aceste sugestii oribile aproape mă îmbolnăveau. Era îngrozitor și cu toate acestea trebuia să-mi continui întrebările.

— Eșarfa plutea, când a fost găsită?

— Nu, era într'un mic golfuleț, lângă Blue Boar Pier. A găsit-o unul dintre vameși. Eram aproape sigur că aparținea dispărutei, dar sunt foarte mulțumit de confirmarea dvs. Scuzați-mă că v'am reținut.

Și urându-mi bună seara, mă părăsi.

Reveni la însoțitorii mei și mai întristat de această descoperire.

— Care sunt noutățile?, mă întrebă Bundy. Cobbledick avea aerul misterios. Era vorba de noi? Ți-a spus vreun secret?

— Cred că nu, răspunsei eu. Unul dintre vameși a găsit eșarfa d-nei Frood.

Și le povesti cum.

— Ce afacere teribilă, spuse Bundy.

Merserăm tăcuți dealungul apei noroioase. Trecurăm pe lângă o cabină a vameșilor și unul dintre aceștia flecări cu noi. Evident, toată populația care locuia pe marginea apei căuta să descopere vreo urmă a dispărutei. Un pescar bătrân se apropia și spusese că el știa unde s'ar putea găsi ceva. Vruj să-l fac să vorbească, dar nu fu chip.

— Veți vedea, veți vedea, spuse el.

Când se depărtă, Bundy întrebă:

— Credeți că într'adevăr poate să știe?

— Cred că nu, răspunse Thorndyke. Totuși trebuie cunoscute toate colțurile fluviului. Ar fi bine să fie pus sergentul în contact cu el.

— Gândesc că-l cunoaște, spusei eu. Tata Noah este bine cunoscut. Cu toate acestea, îi voi vorbi despre asta.

Când ajunserăm la Blue Boar Pier, Bundy vru să plece.

— Ah, nu. M'ai stați, spuse Thorndyke.

— Vei cîna cu noi, adăuga eu.

Vru să refuze, dar îl obligarăm să accepte. Fu o seară plăcută. Bundy, în vervă, fu un oaspe încântător și când plecă, strângându-mi călduros mâna, îmi spuse:

— Am petrecut o seară pe care n'oi voi uita. Este o zi care trebuie însemnată cu o piatră albă.

Apoi plecă brusc.

CAP. XI

OMUL CU ALUNITA

După ce întovărășii pe oaspele meu la ultimul tren, reîntorcându-mă încet spre casă reflectai că rezultatul vizitei lui era înșignî-

fiant. Dîmîneata, fuseserăm să examinăm partea fluviului unde se găsiseră geanta și cutia cu bulîne. Parcurserăm străduțele care păreau a fi singurele căi de acces în acel loc și concluzia fu aceeaș: era un loc imposibil.

— Dacă gândim că crîma a fost comisă acolo — și suntem obligați s'o facem în baza elementelor pe care le avem — mai este ceva care ne e necunoscut. Cum și de ce a venit d-na Froot în acest loc? Asta-i un semn enorm de întrebare.

— Crezi că asta are vreo legătură cu trecutul ei și cu oamenii care-i cunosc?

— Da. Am făcut mai multe anchete în această privință, între alții la câțiva fotografi. Voiu putea, eventual avea alte fotografii ale dispărutei, cu oameni care i-a cunoscut.

— Dacă vei găsi vreo fotografie a d-nei Froot, mi-ar plăcea să o am și eu.

— O vei avea. Asta ne-ar servi să identificăm corpul, ceeace — fără îndoială — va fi greu.

Repetă sugestțiile lui Cobbledick.

— Sergentul are dreptate, îmi zise Thorn dyke. Hainele care se găsesc nu sunt suficiente pentru o identificare. Corpul trebuie să fie recunoscut și înțeleg neliniștea sergentului.

— Crezi că dispariția lui Frood aduce oarecare lumină în acest mister?. întrebai eu.

— Nu, căci nu se știe nimic în legătură cu aceasta. Se pare că a dispărut fără să lase urme. Dar voi persevera. Scopul nostru este de a lumina acest mister. Vom ajunge la aceasta.

Așa rămaseră lucrurile câteva zile, când se ivi un eveniment care părea că poate să aducă oarecare lumină. Era cam o săptămână după plecarea lui Thondryke. Mă dusei la poștă să expediez un pachet de fotografii luate când venise el și în birou mă întâlni cu Bundy. Ieșirăm împreună și el mă întrebă:

— Ce faci acum, doctore?

— Mă duc până la Blue Bear Pier să văd dacă s'a mai descoperit ceva.

— Pot merge cu d-ta? Momentan, n'am nimic de făcut. Dar poate te plictisesc.

— Nu, nu mă plictisești, Bundy. Ești singurul meu camarad aici și te asigur că te apreciez nespus de mult.

— Sunt foarte bucuros, căci și pentru mine este un bun prieten.

— Atunci să nu te mai gândești că mă plictisești și să vii când vrei.

Imi mulțumi și merserăm tăcuți o bucată

de drum. După care el reluă, cu o ușoară ezitare:

— Nu crezi că te neliniștești mult prea mult pentru această afacere? Nu e bine să te gândești atât la ea. Nu mai ești același om din ziua când te-am cunoscut. Ai aerul oboseit.

— Da, și așa mă și simt. Asta mî-a făcut mult rău.

— Dar de ce nu încerci să uiți? La drept vorbind, nu era decât o străină pentru d-ta.

— Nu, Bundy, era mult mai mult decât atât. În timp ce trăia, n'aș fi vrut să mă gândesc la asta. Dar era altceva decât o prietenie obișnuită. Acum când ea nu mai este, pot să-ți spun că este singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

— Ea știa?

— Nu. Nu a bănuit nîcîodată. Altfel nu mi-ar fi permis s'o vizitez atât de des.

După o clipă, Bundy mă apucă amîcal de braț:

— Sunt mîhnît adînc pentru d-ta, doctor. Dar trebuie să încerci să uiți. Ea n'ar fi vrut să fi trist din cauza ei.

— Știu. Dar vreau să aflu ceeace s'a întîmplat cu ea și s'o răzbun dacă pot.

El nu răspunse nîmîc. Ajunserăm pe pod. Nu era nîmenî, afară de un marinar care pă-

rea să citească cu atenție un afiș proaspăt pus. Trecând, citii pe deasupra umărului său: «Se caută»: urma descrierea unui necunoscut... «cu o alunîță pe nas» și care a vândut o broșă împodobită cu un opa!

Bundy citi și el și, în timp ce ne continuam drumul, spuse:

— Au cam întârziat cu punerea acestor afișe. Cred că domnul cu alunîța a șters-o de mult.

Eram dispus să-l cred. Merserăm până la locul unde stătea de obicei tata Noah, dar nu era acolo. Ne reîntoarserăm, deaceea, pe drumul venit.

— Drace, exclamă Bundy. Omul acela nu știe să citească. Mai e încă în fața afișului. Poate cunoaște pe cineva cu o alunîță pe nas.

Prîvi și văzuî că marînarul continua să citească. În momentul acela, apărură o altă persoană și începu să citească așa cum am făcut-o și noi, peste umărul marînarului.

— Dece dracu vine Cobbledick să-și admire propria lui proză? spusei eu recunoscându-l pe sergent.

— Allo! Ce mai e nou?

În timp ce Bundy vorbea, cititorul se întoarse și se găsi față în față cu sergentul. Ce doi oameni se prîviră o clipă apoi, deodată, făcură fiecare o mișcare și-l văzurăm

pe Cobbledick rostogolîndu-se la pământ, în timp ce marinarul o luă la fugă. Venea spre noi cu toată vîteza. Observându-ne scoase un cuțit mare și ținându-l amenințător în aer continuă să alerge spre noi. Il așteptam, gata să sar asupra lui, când Bundy mă împînse atît de brusc încât căzurăm amândoi. Când ne ridicarăm, omul dispăruse.

— Haide Bundy, spusei eu, în timp ce însoțitorul meu își freca spatele. Nu trebuie să-l lăsăm să ne scape.

Bundy nu părea delă entuziasmat de propunerea mea. Cobbledick veni și el lângă noi.

— În ce parte a plecat?, întrebă el.

O luase spre fluviu. Pornirăm toți trei. Ajunși la mal, văzurăm o barcă, care aștepta fluxul pentru a porni. Pe bord era totul gata. Un marinar fuma liniștit.

— N'ați văzut trecând un om care fugea?

Omul își scoase pîpa din gură și repetă:

— Dacă am văzut un om?

— Da, un marinar cu o aluniță pe nas.

Omul deschise ochii.

— Vă rog?, zise el.

Cobbledick repetă și omul răspunse:

— Nu, n'am văzut pe nimeni.

Plecarăm decepționați. Era evident că urma era pierdută. Deodată, Bundy exclamă:

— Mi se pare că tata Noah încearcă să vă atragă atenția.

Intr'adevăr, sergentul uitându-se spre bătrânul pescar, constată ca acesta îi făcea semne în chîp misterios. Când ne apropiăram, îi spuse să se uite în șlepul lui. Cerându-mi să-l urmez. Cobbledick și cu mine trecurăm pe o scândură îngustă și ajunserăm pe barcă, în timp ce Bundy aștepta pe mal.

Tata Noah nu mă cunoștea și sergentul trebuî să facă prezentările.

— Iată-l pe doctorul Strange. Era doctorul d-nei Frood și știe totu... Doctore, ți-l prezînt pe d. Israel Bangs care, prin moștenire, este marele duce al fluviului din Rochester.

Il salutaî pe «marele duce», care-mi răspunse printr'un mormăit îndistinct. Apoi dispăru în interiorul șlepului și revenî cu un pantof mic în mână.

— Ce zîci de asta?, spuse el punându-l sub nasul sergentului.

Muiat și plin de noroi, recunoscu unul din pantofii Angelinei.

— Unde l-ai găsit?, întrebă Cobbledick.

— Ce vă interesează, dacă este aici!

— Bangs, știî doar că este serios.

— Ei bine, gândiți că l'am găsit unde vreți. Politeța și amabilitatea nu erau calitățile principale ale bravului tata Noah.

În sfârșit, să decise să ne spună când îi promiserăm că nu vom zice la nimeni, ca ceilalți pescari să nu se ducă să caute în aceleași locuri ca și el.

— Atunci uite, dacă n'o veți spune lui Hooper și celorlalți, l-am găsit în mâl, aproape de Blue Boar Pier.

Sergentul luă notă și promițându-i că va păstra secretul ne întoarserăm la Bundy. Când acesta află că s'a găsit un pantof spuse:

— E fără îndoială al ei. Dar ce dovedește toate acestea? Ceeace știe toată lumea! E sențialul este să se afle dacă-i o crimă sau nu. Numele criminalului ar trebui cunoscut!

Sergentul îl privi puțin amabil.

— Nu poate fi vorba de un asasin, spuse el. decât atunci când există siguranță că a fost comisă o crimă. Descoperirea acestor obiecte dovedește că corpul nu este departe.

— Nu văd prea bine cum, zise Bundy.

— Descoperirea o dovedește, replică sergentul. și asta mi-e destul.

Bundy nu replică, cu toate că n'avea aerul prea convins și, un moment după aceea, ne părăsi, gândindu-se probabil că sergentul voia să-mi vorbească fără martori.

— Nu e rea idee lui tata Noah de a instala un fel de cange târătoare în spatele unor bărci, strângând în felul acesta ceea ce e în

Fundul apei. Dacă corpul a fost aruncat în apă cu o greutate oarecare, pentru a-l împiedeca să se urce la suprafață, este singurul mijloc de a-l găsi.

Adăugă câteva amănunte care-mi părură orîbile.

Vedeam și eu necesitatea absolută a regăsirii corpului. Dar aceste cercetări îmi făceau rău și, în sînea mea, doream să nu se găsească nimic.

Când ajunserăm aproape de casă, sergentul îmi spuse:

— Doctore, când te-am întîlnit Sâmbăta trecută mai era cu d-ta încă un domn afară de d. Bundy.

— Da, îmi amîntesc.

— Pot să te întreb numele lui?

— Numele lui e Thorndyke, doctorul John Thorndyke.

— Ah! el era prîn urmare. Este un om minunat. Am cetît mai multe rapoarte și anchete făcute de el. Sunt uluîtoare. I-ați vorbît de afacerea asta?

— Cred că acesta este mai curînd rolul poliției.

Cobbledick îmi răspunse evaziv, dar îmi spuse mai mult decît ar fi vrut:

— Dacă-l veți mai vedea pe doctorul Thorndyke ar trebui să-i vorbiți despre a-

această afacere. Ar putea să vadă mai bine decât mine.

Îi promisei să î urmez sfatul și-l părăsesc. Ajuns acasă, îmi făcuî raportul și mă dusei să-l pun îmedîiat la poștă.

CAP. XII

URMELE MAINII DISPARUTE

Opinia lui Bundy, că nu trebuia legată nici o semnificație specială de descoperirea obiectelor care aparținuseră sărmanei Angelina, era și a mea. Dispariția d-nei Frood era un fapt de neîgăduît și aproape nu mai exista nici o îndoială că corpul ei căzuse sau fusese aruncat în fluvîu. Descoperirea altor obiecte n'ar adăuga nici o lumină la aceasta. S'ar putea numai spune că se întîmplase o crimă. Dar de cine fusese comisă și de ce? Asta constituia un mister de nepătruns.

Deaceea nu însîstai asupra descoperirilor succesive făcute de sergentul Cobbledick și chiar de Thorndyke. La 25 Mai, fu găsit al doilea pantof de Hooper (spre marea îndîgănire a lui tata Noah). Apoi, o bucată de vreme nu se mai găsi nimic, cu toate cercetările înrîgurate ale lui tata Noah și Hooper. Șansa favoriză munca primului: la 20 Iunie

descoperi un ac de pălărie a cărui identitate era indiscutabilă. Fusesse găsit lângă Blue Boar Pier și cercetările deveniră din ce în ce mai active în acel loc. Cu toate acestea, luna lunie trecu și începu a treia lună, fără să fi avut cea mai neînsemnată urmă a corpului lăsnăritei.

În acest timp, observai asemănarea a două metode: aceea a lui Cobbledick și aceea a lui Thorndyke. Sergentul mă reconduse la fiecare loc, făcu câteva remarce judicioase și notă, totdeauna, foarte exact, timpul și locul. Thorndyke, care-și făcuse obiceiul de a veni în fiecare Sâmbătă, vizita deasemenea cu scrupulozitate locurile indicate, le nota pe harta sa (aceea care-i servise în ziua plimbării cu Japp și d. Williard), însemnă ora fluxului și toate particularitățile.

Amândoi erau foarte surprinși, de lipsa corpului. Sergentul era adânc mâhnit și se tânguia:

— Asta devine foarte serios, doctore. Au trecut aproape trei luni și mereu nimic. Este desigur norocul meu. Am căzut peste o afacere care necesită un detectiv și dacă aş putea s'o rezolv aş fi avansat. Dar treaba devine din ce în ce mai misterioasă. Trebuie, totuși, să-i viu de hac.

Observațiile lui Thorndyke erau aproape de acelaș ordin.

— Sunt convins, îmi zise el, că dacă corpul va fi descoperit vreodată tot ceeace se va putea face ar fi să se caute a-i se dovedă identitatea. Ar fi dificil dacă ar trebui identificat numai după îmbrăcămintea ei.

— Crezi că corpul ar fi imposibil de identificat acum?

— Prin mijloacele obișnuite, da. Dar cu metoda Bertillon va merge. Ar trebui să mai avem unele indicii. Dacă am avea, de exemplu, amprente ei digitale, ar fi ușor. Căci chiar dacă i-ar lipsi toată pielea, așa cum se întâmplă de obicei corpurilor înecate de multă vreme, cutele care formează amprente sunt săpate și în carne și permit a se recunoaște identitatea.

— Atunci ar trebui să avem amprente de ale dispărutei.

— Se mai pot încă găsi. Nu mi-ai spus că dna Gillow avusese impresia imediată că fusese o crimă? Am putea s'o chestionăm puțin.

Câteva minute mai târziu, când ajunserăm în fața casei, proprietăreașa părea gata de plecare. Totuși, ne poartă să intrăm și răspunse întrebărilor noastre.

— Mă duc în fiecare Sâmbătă să iau cea

ful la sora mea. Dar dacă vrei, putem intra în salonul d-nei Frood.

După ce ne așezarăm, ea continuă:

-- Nu pot să vă spun prea multe. Prezentimentul care l'avusesem provenea din aceea că știam neliniștea ei și cunoaștem și situația cu bărbatul ei. Și sergentul a venit să mă chestioneze. A vizitat apartamentul și a luat cu el câteva hârtii care le-a găsit în coș.

— Dacă mai sunt și alte scrisori în biroul său am putea eventual să le prăvim. Dacă nu vedeți vreun inconvenient în aceasta, spuse Thorndyke.

— Nu văd nici un fel de inconvenient. Totul este așa cum a fost lăsat de ea, căci n'am atins nimic. Dar acum trebuie să plec.

Ne părăsi, lăsându-ne în mijlocul apartamentului. Printre hârtiile biroului nu era nimic care ne-ar fi putut interesa. Mersem în dormitor. Toate lucrurile erau la locul lor și după părerea mea nu era nimic remarcabil de văzut. Thorndyke își scosese mânușile din buzunar și le îmbrăcă. Apoi se apropiă de o noptieră pe care erau puse pe o tavă, un pahar de metal și o sticlă mică cu apă. Imi arată urme de degete pe sticlă și mi zise:

— Sunt, poate, amprentele d-nei Frood.

— Dar ale cui ar mai putea fi?

— Ale sergentului. El a venit aici.
 După ce le examinează cu o lupă adăugă:
 — Sunt imprimate toate degetele și amprente sunt foarte fine. Nu pot fi ale sergentului. Trebuie, totuși, să căutăm o confirmare. În așteptare, ar trebui să găsesc o cutie mică pentru a lua această sticlă, fără a adăuga alte amprente pe ea sau a șterge pe acestea. Să mergem să căutăm și să vedem dacă nu mai sunt și alte semne asemănătoare cu acestea.

Merse din nou în salon, unde lăsase o valiză mică — pe care o avea totdeauna cu el — și al cărei conținut nu-l cunoșteam. Era un mic laborator complet, de unde scoase un fel de vaporizator minuscule, cu care aruncă un nor de pudră fină pe sticlă. Ampretele apărură ca și cum ar fi fost desenate în alb de penelul unui chinez meticulos.

După ce termină aceasta, Thorndyke își spuse:

— D-na Frood probabil că avea și o bucătărie. Acolo, vom găsi, poate, cutia necesară și noui indicații.

— Dar, replică eu, îmi pare că ușa gardierului ar putea furniza amprente bune. Privește placajul!

— Ai dreptate, spuse el, și suflă puțin pudră pe lemn. Ampretele apărură mai pu-

fin clare, dar destul de distînse pentru a
permite o comparare.

Coborâram la bucătărie, unde mai găsirăm
și alte urme pentru confirmarea opiniei noa-
stre.

— De astădată, zise Thorndyke, sunt sigur
că nu voiu avea amprenteale lui Cobbledick
în locul d-nei Froot. Dar îți recomand din
nou să nu spui nimic despre asta nimănuî.
Va fi timp suficient s'o spunem când va fi
nevoie.

Deși surprîns de secretul care mi se cerea
să-l păstrez, trebuî să admît.

Thorndyke cercetă apoi curtea comună a
celor două case vecine, constatînd că am-
bele case erau absolut identice.

— Cum vezî, îmi zise Thorndyke, au ace-
leași zăvoare.

N'aveam nimic de răspuns și mă întrebam
numai ce raport putea avea aceasta cu inves-
tigația noastră.

Ne urcarăm din nou în apartament. Thorn-
dyke mai examînă o perie de cap, dar nu
găsi decît un singur fir de păr, destul de
scurt, care rămăsese agățat acolo. Era puțin,
dar putea servi pentru identîficarea culorîi
părului.

— În sfârșit, spusei eu, avem o bună am-
prentă a degetelor și apoi firul acesta de
păr.

— Da, părul acesta, îmi răspunse Thorn-

dyke, și poate și alte lucruri. Dar asta vom vedea mai târziu.

Aceasta ultima remarcă mi se păru cu două înțelesuri. Intorcându-mă acasă, căutaî să-mi amintesc tot ceeace făcusem noi, dar nu găsi nici un indiciu suplimentar.

Știînd că prietenului meu nu-i plăcea să i se vorbească de cercetările care le făcea, mă mulțumî să-l întreb.

— Ai ceva speranțe de a afla ce s'a făcut cu Frood?

— Da. Am un început bun. N'a ajuns nici odată la Brighton și totuși s'a suît în trenul care mergea într'acolo. Deci s'a oprit într'o stație intermediară. E destul de dificil de știut unde, dar nu-mi pierd speranța.

A doua zi, Thorndyke fotografia — cu ajutorul unui aparat mic care se găsea tot în valiză, — amprente digitale. Developă singur clișeele și, apoi, le examină cu lupa. Erau extrem de bine.

— Eu voiu păstra clișeele, adăugă el, iar d-ta sticla, însă într'un loc unde nu o va putea atinge nimeni. Poate vom avea nevoie s'o arătăm.

CAP. XIII

PALARIA ȘI CHEIA

Intr'o după amiază frumoasă, cam la vreo zece zile după vizita noastră în casa d-nei Frood, ședeam în sufragerie, cetînd un iur-

nal. Sună cineva. După puțin timp, auzi o discuție și înțelegi că Bundy o necăjea pe d-na Dunke, între ei existând un fel de stare de războiu perpetuu. În sfârșit, d-na Dunke intră și mă anunță: «D. Bundy».

— Mergem, John?, îmi zise el intrând.

Luase obiceiul să mă cheme pe pronumele căci prietenia noastră crescuse decând îi încredințasem secretul dragostei mele pentru Angelina.

Mă ridicai și, punându-mi ziarul pe masă, îl întrebai:

— Dece nu ești la lucru?

— N'am nîci o treabă la birou. Hai să faci un tur cu mine. Tocmai l-am văzut pe Cobledick, care mergea spre Blue Boar Pier. Avea o mîna nenorocită, ca o pisică muțată.

Ieșirăm și-l găsirăm pe sergent așa cum spusese Bundy.

— Ce noutăți mai ai, domnule sergent?, îl întrebai.

— Nîciuna, replică el trist. Nîmic de o lună de zile. Aș vrea să știu ce s'a făcut cu corpul. Tata Noah este desgustat. Decând a găsit acul de pălărie..

— Totuși un ac de pălărie nu poate pluti. Acolo unde l-a găsit ar trebui să fie cel puțin și al doilea. Unde e locul?

Sergentul ni-l arată și începurăm să căutam peste tot. După un timp văzurăm însă că orice căutare era inutilă. Nu se mai găsea nimic.

— În sfârșit, zise Bundy, aveți destule 99

probe pentru a dovedi că corpul este în apă.

— Da, evident, replică Cobbledick, dar nu există nici o evidență acolo. Acum însă să ne reîntoarcem.

O apucarăm prîn Black Boy Lane (numele străzii mi-l spusese Bundy) și ajunserăm la o alee întortochiată, în mijlocul căreia un drum îngust permitea să se evite noroiul și dărămurile de tot felul, care acopereau pământul.

Observai o pălărie veche și Bundy o remarcă deasemenea, căci abia trecusem că el o făcu să sboare, cu o lovitură de picior, și un obiect subțire, pe care nu-l observasem, căzu în fața sergentului. Acesta se aplecă și-l ridică.

— Ei bine, doctore, ia uita-te nițel! spuse el!

Recunoscuî un nasture de la jacheta d-nei Frood.

— Asta-i extraordinar, continuă Cobbledick. Cum poate fi aici?

Nimeni nu-i răspunse la întrebare.

— E destul de curios, continuă Cobbledick. Poate l-o fi ridicat un copil de pe cheiu și l-a adus aici jucându-se. Vreau să mai caut în străduta asta.

Ne întoarserăm spre începutul aleei și începurăm s'o inspectăm metodic. Deodată, sergentul scoase o exclamație: găsise al doilea ac de pălărie!

— Iată ceeace confirmă nasturele, spuse el lui Bundy. Dar nu înțeleg nimic în plus.

— Poate, spusei eu, pălăria a fost strânsă de vreun strângător de sdrențe, care nu observase acest ac și asta ne face să conchidem că corpul a fost transportat dealungul acelei străzi. Este un fapt nou, pe care va trebui să-l aprofundăm.

— Nu e momentul de a aprofunda, reluă sergentul. Ar fi mai bine să găsim pălăria.

Continuarăm deci să căutăm. Ajunserăm pe un deal, acoperit cu niște tufișuri. Cobbledick începu să cerceteze totul și căutarea lui fu încununată de succes. După un timp, găsi pălăria, pe care o recunoscu imediat. Dar, în același timp, găsi și altceva.

— Nu e a d-tale, domnule Bundy?, întrebă el arătând o cheie destul de groasă, pe care o ridicase.

— Drace, cheia lui Japp! Cum de a ajuns aici?

Intr'adevăr, o etichetă purtând încă adresa biroului era lipită de cheie.

— Lângă zidul vechiu, completă sergentul. Și văzuî că la capătul unui teren viran era zidul vechiu al orașului, pe care îl vizitasem cu Bundy. Acesta din urmă dădu sergentului cei zece șilingi promiși.

Ne reîntoarserăm în oras și, după ce Bundy se despărți de noi, Cobbledick începu:

— Afacerea se desfășoară de o manieră extraordinară, doctore. De astă dată, înțeleg de ce n'a fost găsit corpul: pentru că n'a fost niciodată în aer. Mai mult: acela care a comis crîma este unul din regiune. Nici un străin nu cunoaște Black Boy Lane și chiar puțin ca. 101

menî din Rochester. Acum, dacă ne gândim la ceea ce ştim, apare posîbil ca asasinatul să fi fost comis în această străduţă sau lângă ea şi, apoi, corpul să fi fost transportat spre fluvîu. Dar când reflectezi mai bine, vezi că este imposîbil, din cauza cutiei cu buline, uscată şi curată, găsită lângă Chatham. S'ar părea atunci că locul crimei ar fi Chatham.

— Dar broşa?, întrebaî eu.

— Nu acorda prea mare importanţă acesteia. Nu ştim unde a fost găsită. Cutia de buline nu putea veni de la Black Boy Lane la Chatham decât prîn fluvîu, în care ea însă n'a fost. Apoi mai sunt acele de cap. Unul a fost găsit pe mal, altul pe alee, lângă pălărie. Unul poate cădea şi totuşi pălăria să rămână fixată pe cap. Dar dacă pălăria cade atunci cad şi acele. Pălăria a căzut în partea de sus a străzii. Cele două ace ar fi trebuit să fie şi ele acolo. Dar unul dintre ele era pe cheiu. Deci când corpul mai era pe cheiu pălăria continua să fie pe can şi a trebuit să cadă când a fost depus corpul. Ce crezi despre asta?

— Raţionamentul mî se pare perfect, răspunseî eu.

— Bine, atunci apare o altă întrebare: A fost transportată pe alee de o persoană sau două? De la fluvîu şi până în susul străzii este o distanţă bună şi dna Frood era destul de grea. Aş spune deci că au trebuit doi bărbaţi.

— Atunci ce bănuieşti?

— Lovitura a fost dată de doi bărbaţi. Crima a trebuit să fie comisă la Chatham. Do

acolo, corpul a fost pus într'o barcă și transportat aici. Ți aduci aminte că atunci era o noapte foarte întunecoasă, cu o ceață deasă. Întrebarea e: ce au făcut cu corpul? Desigur s'au debarasat de el, într'un fel sau altul, chiar în Rochester. Dar cum?

Înainte de a ne despărți, după ce dîscutarăm aproape o oră, îmi promisesei lui Cobbledick — pentru a-i satisface o cerere mai veche — că voi încerca să-î vorbesc lui Thorndyke despre această afacere. Când mă întorsei acasă, îmi scrisei raportul către Thorndyke, ca să poată pleca cu ultima cursă.

CAP. XVI.

URME CARE DUC LA ZID

Luasem obiceiul să mă duc să-l iau de la gară pe Thorndyke, când venea să mă vadă. În Sâmbăta aceea, când coborî din tren, îmi spuse:

— Ultimul d-tale raport este un document pasîmant. Aceste descoperiri ne deschîd orizonturi noi.

— Într'adevăr, ele oferă sugestii interesante.

— Se prezintă un număr incalculabil de ipoteze, dar primul lucru de căutat este ceeace a putut să se întîmple. Se poate admite că corpul a fost transportat dealungul străzii, de la fluviu spre oraș. Asta este destul de limpede pentru a exclude ideea accidentului. Corpul, în viață sau mort, a fost transportat de cel puțin două persoane.

— Asta nu ne duce prea departe

— Ba da. Suntem mai avansați ca înainte. Avem certitudinea că nu este vorba de un accident. În plus, suntem siguri nu numai că a fost ceva premeditat, ci că s'a stabilit un veritabil plan. A fost preparat dinainte un loc mai sigur decât fluviul. Totul este remarcabil. Gândește-te: victima a fost prinsă la Chatham, transportată la o distanță considerabilă, pusă pe un teren viran lângă Black Boy Lane și, în sfârșit, dusă într'altă parte. Asta era foarte periculos. Dar noaptea și ceața au avut un rol precis.

În momentul acela, ajunserăm acasă, unde ne aștepta Bundy. Thorndyke urcă în camera lui și când coborî ducea un fel de mapă de carton. O deschise și scoase niște fotografii spunând:

— Sunt fotografii de ale d-nei Frood, pe care le-am găsit pentru d-ta.

Bundy privi colecția cu o surpriză neobișnuită:

— De unde le-ați adus?, întrebă el.

— De la Londra, răspunse Thorndyke.

Strange m-ia cerut să-i aduc câteva.

D-na Dunke veni să ne anunțe că cina era gata. Luaram loc la masă și, după câteva clipe, Bundy spuse malițios lui Thondyke:

— Am știu rele pentru d-ta!

— Ce fel de știri?

— Oh, e puțin cam trist și penibil de spus. Dar acum s'a terminat: sergentul Cobbledick a câștigat cei zece șilingi.

— Vreți să spuneți că Cobbledick a găsit

— Exact.

— Unde a găsit-o?

— Ah, iată unde este drama. Pe un câmp unde căuta urme de-ale d-nei Froot, aproape de Black Boy Lane.

— Și exact din care loc a ridicat-o?

— Din partea de sus a străduței, lângă zidul orașului.

— Cum putea să fie acolo?

— Nu știu. Cineva trebuî s'o fi aruncat acolo.

Thorndyke îmi păru gânditor. În raportul meu nu scrisesem nimic de această descoperire și Thorndyke părea să-i acorde un interes destul de mare. Cu toate acestea, nu mai vorbî despre ea, conversația trecu la alte subiecte și inevitabil, la misterul Angelinei Froot. Mă amuză văzând abilitatea cu care Thorndyke se prefăcea că nu știe nimic și cum studia toate eforturile lui Bundy, care încerca să obțină de la el o opinie asupra recortelor descoperiri.

A doua zi dimineața, Thorndyke îmi puse câteva întrebări asupra opiniei lui Cobbledick. Îi spusei tot ceea ce îmi aminteam și el ascultă cu mare atenție.

— E, într'adevăr, o analiză foarte bună, spuse el apoi. Sergentul este foarte capabil. Numai unul sau două puncte nu le-a văzut.

— Aș fi foarte mulțumit dacă l-ai ajuta puțin.

— Nici nu cer altceva. Vom merge, imediat, să-l vedem la biroul lui.

După micul dejun mersem spre Black Boy Lane. Thorndyke examinează scrupulos locurile. Și deodată îl observăm și pe Cob-

bledick. Părea pierdut într'o meditare profundă. Când ne zări, obrazul i se luminează. Vorbirăm câteva clipe și deciserăm să mergem la biroul lui, pentru a vedea obiectele găsite. Sergentul explică punctele care-i păreau obscure.

— Iată unde am ajuns, domnule. Avem un corp transportat pe fluviu. Avem urmele lui pe o străduță dar aici se pare că s'a evaporat și nu mai putem găsi nimic altceva.

— Atunci, zise Thorndyke, voi spune ca și d-ta că aveți toate elementele în mână pentru că nu se mai poate descoperi nimic în plus.

— Le am pe toate!, exclamă sergentul.

— Desigur!, răspunse el calm. Acum trebuie să căutați semnificația a tot ceea ce știți. Iată faptele notate pe carnetul meu:

«La 26 Aprilie dispăre d-na Froom. La 1 Mai, i se regăsește broșa la un giuvaergiu, la 7 Mai, cutia de buline pe malul fluviu, la Chatham, loc presupus al crimei, la 9 Mai eșarfa, la Blue Boar Pier, la 15 Mai, un pantof, lângă Blue Boar Pier; la 25 Mai, al doilea pantof, aproape în acelaș loc. La 20 Iunie, apare pe nisip, puțin mai la vest de acelaș loc, un ac de pălărie.»

— Ați notat astea?, întrebă Thorndyke.

— Da, am notat totul.

— Apoi, la 14 Iulie, sunt găsite patru articole: la capătul unei străzi, un nasture; pe la mijloc, un alt ac de pălărie. Mai sus chiar pălăria și, în sfârșit, lângă perete, cheia.

— Nu văd ce legături are cheia cu asta, spuse sergentul. Nu m'am ocupat de fel de ea.

— Foarte rău.. Ți amintești ziua când a fost pierdută. Poate ți-o amintești dumneata, Strange?

Reflectai o clipă și spusei:

— Era într-o Sâmbătă, pentru că oamenii care astupau găurile peretului trebuiau să fie liberi la prânz. Când era exact?

Exclamaî deodată:

— Dar era Sâmbăta în care dispăruse d-na Froot!

Cobbledick tresări și Thorndyke continuă:

— Da, cheia a dispărut la 26 Aprilie și d-na Froot în aceeaș seară. Dacă ții seama că această cheie încuia poarta unui fel de teren vîran, unde e un zid ale căruî găuri sunt astupate, veți înțelege că este destul de important.

— Dar, domnule, vreți să spuneți că..

— Nu spun nimic, îl întrerupse Thorndyke cu un surâs. Ți atrag numai atenția asupra unor anumite fapte. Am impresia că pe acestea nu le-ai remarcat

— Ei bine, reluă sergentul, nu vreau să mai pierd timp. Stii, doctore, cine întrebuința acei lucrători?

— Cred că d. Japp și Bundy, răspunsei cu.

— Mă duc să le cer cheia. Cred că nu voi vedea un inconvenient prea mare în aceasta?

— Bineînțeles că nu, replică Thorndyke. Numai că doresc ca nimeni să nu știe că am

vorbit cu d-tă de afacerea asta. Vrei să păstrezi secretul?

Sergentul promise și se duse să caute lat. moasa cheie. Se întoarse repede și plecarăm toți trei.

— La ce gaură eram ocupați să astupe?, mă întrebă Thondyke, când intrarăm pe șantier.

— Penultima pe stânga, răspunsei eu. Ne îndreptarăm spre locul indicat.

Luând de jos un fel de lopată, Thorndyke începu să întoarcă metodic pământul, în fața cavității complet închisă. După un timp, examinând pământul astfel scormonit, sergentul exclamă:

— Iată dovada! Aveți dreptate, domnule. Și ne arată nu năsture pe care-l identificați imediat. Soluția misterului era conținută în zid!

— Acum putem spune că am găsit corpul, zise sergentul. Cu toate acestea, problema crimei și a criminelului mai este de rezolvat. Ați putea să-mi spuneți, domnule ce gândiți despre asta?

— Să vedem corpul, mai întâi, răspunse Thorndyke. El ne va aduce oarecare lumină.

După acest răspuns evaziv, refuză să mai emită vreo idee oarecare. Când ne părăsi sergentul, el se mulțumi să-mi mai spună:

— Dece să ne grăbim cu concluziile? Noi credem că știm ce este în perete. Asta ar putea fi exact, dar ar putea fi și absolut fals. E mai bine să așteptăm să fie deschisă gaura.

CAP. XV

SFARȘITUL PISTEI

A doua zi, dis de dimineață, sergentul Cobbledick veni la mine.

— Am permisiunea de a desface peretele și lucrătorii sunt gata, îmi spuse el. Au plecat cu d. Bundy, care n'avea deloc vofte să meargă acolo. Dar am preferat ca el sau d. Japp să fie de față. Veniți cu mine?

— Da, dacă ai nevoie de mine.

Sergentul mă privi puțin surpîns și apoi zise:

— D-le doctor, ești doar martorul principal. Ai vreo obiecție de făcut?

Nu eram capabil să răspund la această întrebare. Nu-i puteam spune cât îmi era de penibilă noua cercetare și în afară de sentimentele mele personale n'aveam nici un motiv să nu mă duc acolo. Dimpotrivă..

Când ajunserăm la șantier, oamenii nu începuseră încă să lucreze și flecăreau. Cu Bundy, care părea puțin vesel. Desigur îar fi plăcut mai mult să fie într'altă parte

— E teribil, John, îmi zise el cu o voce joasă. Mă întreb de ce are Cobbledick nevoie de noi. Va fi un moment sînistru pentru tine.

— În orice caz, trebuie să văd corpul. Unul dintre lucrători începuse să lovească zidul, cu o bară de fier și un ciocan. La 109

prîma lovitură, zîdăria crăpă din toate părțile, căci nu era încă uscată. Lucrătorul examină cavitatea și spuse:

— E bîzar. Cîne a putut pune un strat de var nestîns?

Tîmp de un sfert de oră lucră fără să descopere nîmîc. Apoi, deodată, se opri din nou și exclamă:

— Uite-l, e aici, dar nu a mai rămas mare lucru. Prîvîți, domnule sergent.

Și cu un aer desgustat, luă din var ceva care recunoscui de departe a fi un os omenească. Cobbledick îl luă, puțin speriat, și mî-l aduse.

— Da, spusei eu, este osul brațului unui om.

După aceasta, sergentul își puse mîni și începu să scoată, unul câte unul, alte oase din var.

— Ce oroare, spuse Bundy. Cobbledick n'ar putea face asta fără noi? Mai e nevoie să rămînem?

Ne pregăteam să plecăm, când vocea sergentului mă făcu să mă întorc reîntors:

— Nu este inelul care mi l-ai descris, doctor? mă întrebă el.

Imi puse în mîna bucatîcă de aur de care imi amînteam foarte bine.

— Așa-i că nu mai există îndoială, doctor? mă întrebă sergentul nelînistit.

— Nicîuna. Este inelul d-nei Frood.

— Cu atît maaî bine, căci identîficarea ei

— Dificilă. Nu mai există decât scheletul, nu ști să vedeți ?

— Nu merită osteneala și dacă nu mai ai voie de mine voi pleca.

Bundy mă însoți. Mersem fără să ne punem vreun cuvânt. Ieșind pe poartă, întâlnirăm doi oameni care duceau o ladă mică. Intrară pe șantier și asta nu făcu altceva decât îmi întuneca și mai mult gândurile încât, pentru a nu rămâne singur, îl invita pe Bundy să dejuneze cu mine. El acceptă. Discutarăm de tragica descoperire. Bundy, scăpând de contactul morții, își relăsă buna dispoziție obișnuită.

— Acum, zise el, sper că misterul Angelinei Frood s'a terminat.

— Nu, îi răspunsei. Știam numai că s'a comis o crimă, dar trebuie să căutăm cine a comis-o. Il miști pe Nicolas Frood.

— John, dacă un om este suspectat de o crimă diabolică nu înseamnă că este și criminal. N'ai nici o dovadă și legea o cere formal. Ce ai împotriva lui în toată afacerea asta ?

— Știu că venea adesea aici și că voia să se uite unde locuia.

— E firesc. Ea îl părăsise. Era soțul ei.

— Am observat că avea un pumnal la el.

— Dar știți că ea a fost ucisă cu un pumnal ?

— Nu. Dar știu că nu voi avea pace până voi descoperi cine a ucis-o și până n'oi lua răzbuna. Imi voi dedica toată viața pentru asta.

— Cred că te pregătești să vânezi în vânt. Totuși, n'ar fi exclus să fi greșit. Ancheta poate aduce descoperiri noi și va face să se găsească vinovatul.

După plecarea lui, suspinați. Tot ceea ce-mi spunea nu făcea decât să diminueze puțină speranță care o aveam. Mizerabili care comiseseră acest atentat oribil ascunseseră de minune urmele lor. De trei luni de când dispăruse Angelina, nu se auzise nimic suspect și acum când reapăruse nu era decât un schelet. Cum să se descopere dovezile vinovăției lor.

Cu toate acestea, scrisei un raport amănunțit lui Thorndyke și tocmai voiam să-l expediez când sosi Cobbledick cu ultimele amănunte.

— Totul este în ordine, spuse el. L'am văzut pe judecător, care a întocmit o listă de martori. Doctorul Baines trebuie să facă examenul corpului și să ne spună ce i-a cauzat moartea. Varul a mâncat totul, dar oasele nu sunt prăpădite complet.

— Când se va deschide ancheta?

— Poimâine. De altfel am invitațiile legale. Trebuie să vi-o dau pe a dvs.

— Crezi că se va putea face ancheta, într-o singură zi?

— Nu cred. Vor fi mulți martori. Explicarea deschiderii carității, a celor ce s'au găsit înăuntru, identificarea corpului, apoi bijuteriile, tata Noah, Hooper, etc.,

— Ai aflat ceva despre soț?

— Nimic precis, în afară de faptul că a plecat în voiaj o zi înaintea. Dar n'avem nici o dovadă a crimei. Știm numai că d-na Froom a dispărut. Ar trebui să aibă urme de violență și noi nu știm decât un lucru: corpul a fost găsit în circumstanțe care lasă să se presupună o crimă. După verdictul juriului, vom putea căuta criminalul.

— N'aveți șansă să-l găsiți.

— Crima a fost destul de bine pregătită ca să nu fie făcută de un singur om și acei care voiau moartea d-nei Froom aveau ceva de câștigat. Ei au profitat de aceasta. Și totuși asta ne va permite, încetul cu încetul, să ajungem la un rezultat.

Adăugați toate supozițiile sergentului la raportul meu și-mi exprimați speranța că Thorndyke ar putea fi prezent la tribunal, poimâine.

CAP. XVI

ANCHETA

În dimineața anchetei, plecai de acasă dis-de dimineață. Eram într-o stare de spîrit destul de neplăcută, ocazionată fără îndoială de sigura că care mi-o dădea această procedură că scumpa mea prietenă era moartă de abînelele, în circumstanțe tragice și orîhile. Nu mă îndoisem niciodată de aceasta, totuși descoperirea din zid îmi făcea rău.

Pe drum, îl întâlnește pe Bundy care, fără îndoială, mă așteptase.

— Bună ziua, John, îmi zise el. Sper că n'am venit prea devreme. Știu cât de penibil este pentru tine și sunt foarte dezolat din această pricină.

— Da. O știu, Pierre, și sunt totdeauna bucuros a te vedea. Dar de ce vii? Ai o convocare?

— Nu, dar asta mă interesează și mă duc acolo ca spectator. Japp. deasemenea, este destul de surprins că n'a fost convocat ca martor.

— Și pe mine mă miră. Dar e adevărat că el nu știe nimic special asupra circumstanțelor morții ei.

Ajunserăm la tribunal și-l găsirăm pe sergentul Cobbledick.

— Sunt bucuros, doctore, că ai venit de vreme. Aș vrea să aruncî o privire asupra lucrurilor găsite și asupra rămășițelor corpului, pentru a le identifica încă o dată.

Intraî cu el în sala unde erau expuse, ca niște piese de muzeu, sărmănele și trusele rămășițe. Bundy nu intră. Palid, respectuos și temător, ne privea de departe.

Pe o tavă, acoperită cu un șervet alb, erau puse simetric: pălăria, acele de pălărie, geanta, batista cu inițialele brodate, inelul exotic, pantofii și nasturii.

Întârziai cât mai mult posibil momentul în care trebuia să privesc ce conținea un fel

superioară era din sticlă. Trebui însă să mă resemnez la aceasta. Nu era decât un schelet uscat și plin cu praf, ca și cum ar fi fost scos din vreun mormânt preistoric. Era tot ceeace rămăsese din ea. Era deădreptul oribil și totuși, adevărat.

Rămăseî câteva minute ca pietrîficat. Apoi simțind că mi se strânge gâtul și că mi se urcă lacrămile în ochi, plecai repede. Simți vag că Bundy mă apucă de braț și vocea lui îmi murmură destul de încet.

— Sărmane John!

Mă lăsaî condus de el într'un colț liniștit, unde îmi revenii din această emoție. Remarcaî cu surpriză și cu recunoștință că obrazul lui era palid și turburat și nîciodată nu simții mai bine cât de mare era afecțiunea mea pentru el.

Când veni ora, intrarăm într'o sală care ne fu îndîcată. Un bărbat înalt și simpatic se apropiă de mine și-mi zise:

— Doctorul Strange? Mă numesc Anstey. Am fost trimis de Thorndyke pe care-l înlocuesc adesea. Ar fi vrut să vină el, dar îa fost imposibil. Deaceea m'a însărcinat să urmăresc ancheta și să-i fac un raport. Iați scris că ar trebui mai mult de o zi pentru un caz ca acesta și nu a putut renunța la obligațiile serviciului său din Londra.

— Bine, răspunseî eu. Doctorul Thorndyke va veni mâine?

— Desigur și cred că va avea de făcut o revelație importantă tribunalului.

— Știți despre ce este vorba?

Anstey râse.

— Scumpul meu doctor, această întrebare mă face să cred că nu-l cunoașteți destul pe Thorndyke căci astfel știați că este ~~tot~~ atât de flecar ca un mut, sau aproape. Nimeni nu poate ști niciodată cărțile care le are în mână.

Câteva minute mai târziu, magistratul începu procedura. Prîmul martor fu sergentul Cobbledick, care vorbi despre întreaga afacere de la plângerea depusă de d. Japp până la deschizătura făcută în perete și macabra descoperire.

Cum nici un membru al juriului nu avu de pus vreo întrebare, magistratul chemă martorul al doilea, pe doctorul Baines, care și făcu mărturia de o manieră limpede, precisă și științifică.

— Ați examinat corpul?, întrebă judecătorul.

— Am examinat scheletul care este în coșciug. Aparține unei femei destul de înalte și cam de vreo 30 de ani.

— Care este părerea d-voastră asupra cauzelor morții.

— Nu am nici o părere. Nu există nici un semn de rănire.

— Putem spune, întrebă unul din membrii juriului, că moartea a fost naturală?

— N'am nici un mijloc să-mi fac vreo convingere asupra acestui subiect.

— Dar dacă ar fi moartă în urma vreunei violențe?

— Asta ar depinde de natura violenței. Dacă a fost ucisă de un glonte de revolver ar exista fractura vreunui os. Dar nu este nici o fractură. Eu nu pot vedea decât violențele care ar fi putut ataca oasele.

— Ce fel de violențe ar fi putut să nu lase urme pe schelet?

— Inneenl, spânzurarea, sugrumarea, asfixierea și otrăvirea.

— Scheletul corespunde cu descrierea d-nei Frood?

— Sunt resturile unei femei de aceeaș vârstă și aceeaș talis ca d-na Frood. Descrierea este aproximativă și estimarea vârstei și a taliei nu pot fi și ele decât tot aproximative.

Era sigur că doctorul Baines nu voia să se compromită dând o asigurare carecare. Magistratul mă chemă. Eram al treilea martor. Trebuî să confirm identificarea obiectelor care aparținuseră dispareutei. Dar nu putui răspund cu certitudine în prîvința scheletului. Nu exista nici un punct de reper.

— Știți dacă d-na Frood avea dușmani? Avea motive să-i fie frică de cineva?

— Nu pot spune nimic cu prîvire la acest subiect, răspunsei cu o oarecare ezitare. Nu-i cunoșteam nici un dușman.

Magistratul observă ezitarea mea și mă întrebă îndiscret:

— Te știți despre chestiunile particulare ale d-nei Frood? De exemplu, despre soțul ei?

Fui obligat să spun ceea ce știam despre 117

Frood. Toate cuvintele îl acuzau, deși nu făcui nimic special pentru aceasta. Era ora prânzului când îmi terminasem depoziție. Mă întorsei acasă și-l reținui pe d. Anstey și Bundy la dejun.

— Sunt foarte mulțumit să cunosc pe d. Bundy, exclamă Anstey când îl prezentaî. Am auzit mult vorbindu-se de d-ta pe amicul meu Thorndyke, care te admîră.

— Mă admîră?, răspunse Bundy roșindu-se ca o tânără fată. Mă întreb de ce? Și d-ta ești expert?

— Nu, sunt numai magistrat și mă ocup de această afacere pentru Thorndyke.

— Dar mi se părea că nu prea se interesa de asta, zise Bundy cu perplexitate.

— Thorndyke se înterează de toate cazurile curioase.

— Niciodată n'a vorbit însă serios de acest caz.

— Fără îndoială. Dar așteptați să se termine, și o să vă spună totul.

— Văd că este unul dintre acei profeti care predică după lovitură.

— Însă în timp util.

În momentul acela apăru d-na Dunke care-mi remîse o telegramă adresată d-lui Anstey. Acesta, după ce o cetî, mi-o trecu și mă întrebă:

— Ce să răspund?

Textul telegramei era: «Cere-î lui Strange să vină cu tine la Londra, astă seară. Foarte urgent. Anunțați-mi ora și locul».

— Oare de ce o fi având nevoie de mine?, întreba eu.

— Cu Thorndyke nu se știe niciodată nimic. Dar dacă spune că e urgent așa trebuie să fie. Puteți veni cu mine?

— Da, dacă este necesar.

Deciserăm să luăm trenul care ne aducea la Charing Cross, la șapte și cincizeci. Ne întoarserăm la tribunal, pentru a asculta depoziția lucrătorului care deschisese peretele. El afirmă că corpul n'a putut fi îngropat decât la 27 Aprilie, căci la 28 activitatea a fost compiet închisă. Vorbî și de cheia pierdută, afirmând o dată în plus coîncidența datelor.

Bundy ne întovărăși la gară și la șapte și cincizeci îl găsirăm pe Thorndyke la ieșirea gării din Charing Cross. În mașină îmi spuse:

— Aș vrea părerea ta asupra unui lucru pe care ți-l voi arăta peste câteva minute.

Mașina se oprî în fata spitalului Saint Barnabe. Intrarăm în hall, unde Thorndyke întrebă de un anume Fanow. Câteva minute mai târziu, venî un om bătrîn, Fanow, care ne rugă să-l urmăm. Trecurăm prîn mai multe coridoare pînă ce Fanow deschise o ușă și se dădu la o parte pentru a ne lăsa să intrăm. Într'un fel de ladă lungă era un corp pe care-l recunoscuî de la prima vedere.

— Dumnezeuule, exclamă eu, este Nicolas Frood.

— Ești sigur?, mă întrebă Thorndyke.

— Absolut. Pot jura că este el, adăugai după ce-i văzuî degetele în formă de măciucă.

— A și fost identîfîcat de proprietarul odăii 11

fui, îmi spusese Thorndyke, dar voiam confirmarea ta.

— Cum de a ajuns aici?

În mașina care ne ducea la el acasă, Thorndyke îmi răspunse:

— A fost dificil și a durat mult. Dar cu puțin noroc am reușit. Frood părea să fi plecat la Brighton, la 25 Aprilie. Dar, pentru un motiv inexplicabil, a coborât la Horwell. Ceeace i s'a întâmplat nu se știe exact. A luat prea multă cocaînă? În orice caz, a fost găsit mort pe un câmp, la 26 Aprilie. Murise deci înainte de dispariția soției lui. Corpul a fost examinat și negăsindu-se nimic care să permită identificarea lui și deoarece n'a murit în urma vreunei violențe a fost dat spitalului Saint Barnabe, spre a servi pentru demonstrațiile anatomice. Pentru aceasta a fost îmbălsămat, căci va servi cursurilor de iarnă. Asta dovedește însă că Frood n'avea nici o legătură cu dispariția soției lui.

— Vii mâine la Rochester, îl întreba eu.

— Desigur. Trebuie să spun magistratului ce i s'a întâmplat lui Frood și asta va schimba poate multe lucruri.

— Ai văzut resturile victimei?

— Încă nu. Dar o voi face mâine, înainte de a mă duce la tribunal.

Citi apoi, cu grîă, raportul lui Anstey și ne despărțirăm pentru noapte

THORNDYKE DĂ CĂRȚILE PE FĂȚĂ

A doua zi, îl întovărăși pe Thorndyke la Rochester. Imediat vru să vadă scheletul. Intrară în sala în care se afla, fără d. nici o dificultate, căci eram destul de cunoscut de funcționari. Thorndyke examină scrupulos toate obiectele puse pe tavă apoi, apropiându-se de coșciugul cu capac de sticlă, rămase o bucată de vreme în contemplarea resturilor nefericitei fetei. Obrazul lui, în care nu se mișca nici un mușchiu, nu dădea nici o îndicație asupra celor ce gândea. În sfârșit, meraserăm în sala unde se continua procedura. Thorndyke dădu magistratului un plic, care fu deschis imediat. După ce citi conținutul, magistratul ridică capul și ne privi cu un interes foarte vizibil. Totuși, continuă să interogheze pe fiica giuvaergiuului, care văzuse pe faimosul om cu alunița pe nas.

Când interogatoriul se termină, magistratul spuse:

— Domnilor, înainte de a auzi depoziția d-lui Israel Bang, trebuie să vă aduc la cunoștință fapte noi. Tocmai am primit o comunicare a doctorului Thorndyke, care — după cum știți — este o autoritate printre experții medicali. Mă informează că soțul dispărutei, Nicolae Froot, e mort. Se pare că este mort de vreo trei luni, dar corpul lui n'a fost identificat decât ieri. Propun să-l chemăm pe doctorul Strange, care a identificat corpul d-lui

Frood și apoi să cerem doctorului Thorndyke explicațiuni mai ample.

Juriul acceptă cu căldură sugestia aceasta. Mă ridicai din nou. Devenisem obiectul marelui curiozități a publicului și lui Bundy, care nu mă părăsea din ochi. Repetai întâmplările din ajun și afirmai o dată în plus că-l recunoscusem perfect pe Nicolas Frood.

Fu chemat apoi Thorndyke și depuse, la rândul lui, jurământ.

— Ce lucru oribil î s'a întâmplat lui Nicolae Frood!, îmi spuse Bundy, când reveni să mă așed.

— Era groaznic. răspunsei eu.

Bundy era palid ca un mort. N'avui însă timp să mă opresc la asta. Vorbea Thorndyke.

— Nu există îndoială nici măcar asupra datei morții?, întrebă judecătorul.

— Niciuna, răspunse Thorndyke. Trăia la 25 Aprilie și a fost găsit mort în dimineața de 26.

— Deci, fiind mort înainte de dispariția soției lui, ancheta noastră nu trebuie să mai țină seama de el.

— Dar, întrebă unul din membrii juriului, doctorul Thorndyke pare să-si fi dat multă oțeneală pentru a găsi urma lui Frood. Lucra pentru poliție?

— Nu știu dacă asta este strict de resortul nostru, răspunse magistratul care conducea ancheta.

— Lucram pentru unul din clienții mei, ro-

placă Thorndyke, care era dornic să știe dacă s'a comis sau nu o crimă.

— Asta nu ni-a spus-o niciodată, murmură Bundy, cel puțin mie... tu o știaî, John?

— Da, dar jurasem să păstrez secretul.

Bundy mă prîvi cu un aer de reproș iar Cobledick cu o privire caraghioasă.

— După investigațiile dv., întrebă judecătorul, ați putea să ne dați unele informațiuni suplimentare? Ați putea să ne spuneți ce părere aveți asupra cauzei morții?

— Nu, dar as putea vorbi de identitatea rămașitelor d-nei Frood, pe care le-am examinat de curând.

— Identitatea nu mai este în discuție. S'a spus cu precizie că sunt acelea ale Angelinei Frood.

— Atunci, reluă Thorndyke, au fost fals identificate. Pot jura că nu sunt rămașitele Angelinei Frood.

Curtea rămase stupefiată. Bundy părea pietrificat de uimire. Toată lumea se privea și se făcu o tăcere generală. Magistratul reluă:

— Iată o denoziție senzatională. Cred că veți fi capabil să ne explicați situația, ținând seama de starea scheletului și de efectele extraordinare ale varului.

— Tocmai despre var voiam să vă vorbesc. D-na Frood a dispărut la 26 Aprilie. Dacă ar fi fost îngropată în zid, cum totuși lasă să se creadă, la 20 Iunie, când a fost desfăcut pe

rețele, ar fi fost perfect de recunoscut și intactă.

— Uitați că fusese îngropată într'o pătură de var nestins?, reluă judecătorul?

— Nu. Tocmai asta-mi dovedește că scheletul nu era acela al d-nei Froot. Există obiceiul să se spună că varul nestins roade totul afară de metale. Ori, pe baza experiențelor făcute de profesorul Pepper — și am la mine documentele asupra acestui subiect — varul nestins are, dimpotrivă, un efect prezervativ. D-na Froot ar fi trebuit să fie găsită pietrificată ca mumiile egiptene.

Thorndyke cetî două rapoarte lungi, făcute de d. Lucas — directorul laboratorului analitic din Cairo — și de profesorul Pepper, care aduseră lămuriri mai complete. Magistratul rămase gânditor. Membrii juriului se priveau unii pe alții cu un aer de îndoială. În sfârșit, unul dintre ei dădu curs sentimentului general.

— Totul e foarte bine. Dar la ce servește toată explicația dacă totuși s'a întâmplat contrariul?? Am văzut doar oasele!

În momentul acela, Thorndyke scrisese câteva cuvinte pe un capăt de hârtie.

Magistratul reluă:

— Depozitia doctorului Thorndyke constată că oasele nu sunt cele ale Angelinei Froot. Deci nu era corpul ei.

— Dar al cui era corpul? întrebă acelaș jurat. Căci nu încapă îndoială că în zid se afla un corp.

— Desigur. Apare ca un fapt de neîngăduire distrugerea unui corp. Și un schelet se aseamănă mult unui alt schelet. Ce spuneți dv. doctore?

— Asupra identității corpului îngropat în perete nu pot să vă dau nici o lumărire, vorbe Thorndyke.

Spunând aceasta, termină de scris și îndoind hârtia în patru, scrise câteva vorbe deasupra. O trecu vecinului său, care o făcu să parvină până la mine. Mă pregăteam s'a deschid când observaî, cu surprindere, că era adresată d-lui Pierre Bundy, căruia i-o trecui imediat.

Surprinderea mea nu fu nimic pe lângă aceea a lui Bundy. Părea literalmente fulgerat. Dăveni complet palid și apoi se roși din nou. Și pentru prima oară îl văzui că are aerul furios. Dar asta nu dură. Deodată, surâse și scrise, la rândul lui, câteva cuvinte care parveniră, pe aceiaș cale, la Thorndyke. Acesta din urmă le citi, făcu un semn grav lui Bundy și reluă, adresându-se juriului:

— În fața juriului, faptele sunt acestea: la 26 Aprilie a dispărut Angelina Froot și n'a mai fost revăzută. În noaptea care urmă dispariției ei a fost îngropat un corp în zid. Trei luni mai târziu acest corp este descoperit. Împreună cu scheletul s'au găsit obiecte care au fost proprietatea d-nei Froot. Din toate aceste fapte, juriul este gata să creadă că corpul descoperit este al Angelinei Froot. Eu spun însă că condițiile în care a fost descoperit sunt

absolut incompatibile cu circumstanțele în care a fost îngropat.

— Atunci, doctore, ați putea să ne dați un mijloc să ieșim din această dilemă?

— Cred, zise Thorndyke, că d. Bundy ne va da informațiuni interesante.

— D. Bundy? Nu cred să aibe vreo legătură cu această afacere. D-le Bundy, ați putea să ne dați ceva informațiuni?

— Da, răspunse el, puțin timid și nervos. Voiu putea să luminez puțin această afacere.

— Dece n'ați făcut-o mai curând? În sfârșit, mai bine mai târziu decât niciodată. Vreți să vă faceți depozitia imediat?

La aceasta, Thorndyke veni să se așeze iar Bundy îi luă locul.

— Care este pronumele dvs.?, zise judecătorul.

— Acest martor n'a depus jurământul, spuse Thorndyke cu vocea lui gravă.

— E adevărat, zise magistratul. Aveți dreptate, doctore.

După ce Bundy jură, magistratul îl întrebă surâzând:

— Acum, domnule Bundy, fiți prudent. Să nu uitați că faceți o depozitie gravă. Care este pronumele dvs.?

— Angelina!

— Angelîna! Dar este un nume de femeie. exclamă unul dintre jurați.

— Trebuie să admitem că martorul își știe numele, reluă judecătorul. Voiu scrie deci Angelina Bundy.

— Nu, domnule, reluă martorul, Angelina Frood.

Magistratul rămase stupefiat, cu tocul în aer. Intreaga asistență părea pietrificată. Toți rămaseră cu gurile deschise. Înainte de această lovitură de teatru, presimțisem ceeace se va întâmpla. Într-o clipă, când Bundy începuse să vorbească, întelusei natura afecțiunii mele pentru el. Inconștient simțisem totdeauna a el pe Angelina.

După tăcere, magistratul reluă:

— Nu este o glumă! Afirmați în serios că sunteți Angelina Frood?

— Da, eu sunt.

— Trebuie să înțelegem că d. Bundy este cel dispărut?, întrebă unul dintre jurați.

— N'a dispărut și nu este un bărbat, pentru că tocmai a declarat că este o femeie, îi răspunse judecătorul. Este o femeie deghizată în bărbat, dar trebuie să fie identificată. Este cineva care o poate face? De exemplu, d. Japp.

— Aș prefera, spuse Angelina repede, ca d. Japp să nu fie amestecat în afacerea asta. Autorizați-mă să mă duc acasă să-mi schimb hainele. D-na Gillow și doctorul Strange mă vor recunoaște și voi putea aduce și fotografii.

— Ce credeți, domnilor jurați?

— Să admitem cererea. Cât timp vă trebuie?

— Nu mai mult de jumătate de oră.

Cu permisiunea de a se retrage, Angelina

îmi aruncă o privire dulce și dispăru, odată cu silueta familiară a lui Pierre Bundy pe care nu aveam s'o mai văd niciodată.

CAP. XVIII

POCAITUL VESEL

După plecarea Angelinei, un murmur pasionant parcurse asistența. Membrii juriului începură să discute între ei despre extraordinarul eveniment. Cobbledick veni la mine:

— O farsă bună, nu-i așa, doctore? Și minunat jucată! Pentru o tânără femeie este o adevărată loviură de maestru, spuse el cu un ton admîrativ. Cred că va putea explica totul cu limpeziciune.

Il privii pe Cobbledick puțin surprins. Era exact omul care îmi apreciasem în el. Făcea dovada unui suflet mare, care-mi câștigă respectul și recunoștința. Un spîrit meschin ar fi fost furios împotriva Angelinei, dar sergentul era numai amuzat și-l admiram.

Membrul juriului, care vorbise de mai multe ori, se adresă magistratului.

— În fond, putem considera ancheta ca terminată!

— Terminată?, exclamă judecătorul cu surprindere.

— Da. Noi anchetăm cauzele morții Angelinei Frood. Din moment ce d-na Frood trăiește, s'a terminat totul.

— Dar care este corpul al cărui schelet

— E adevărat. Uitasem asta. Dar, reluă el, acest corp a fost identificat a fi acela al d-nei Froot. D. Bundy și-a bătut joc de voi.

— Trebuie să fie ceva misterios în toate acestea. D-na Froot trebuie să știe cui aparține acest corp care era îmbrăcat cu hainele și bijuteriile ei. Va trebui să ne explice totul.

— Imi pare că ea este criminala!

Judecătorul nu răspunse. Auzind aceste vorbe, mă cutremurai. Era imposibil ca Angelina să fie comis o asemenea crimă. Dar va putea explica ce făcuse? Situația devenea, din nou, înfricoșătoare.

Ușa se deschise și un murmur de surpriză trecu prin sală. Intrase Angelina. Nu chiar aceea despre care mi aminteam adesea. Nu mai ave tenul palid, ochii obosiți, gura dezamăgită și sprâncenele negre. Trandafirie, surâzătoare și încrezătoare înaltă și subțire se opri în fața mesei și privi juriul stupefiat.

— Numele dvs. este?... reluă judecătorul.

— Angelina Froot, răspunse ea calm și vocea ei era aceea a lui Bundy.

— Dar nu e aceeași persoană! exclamă unul dintre jurați. Era un tânăr mărunț și vedem o femeie înaltă. Părul era scurt și priviți-l pe acesta! Puteți face să vă crească părul în 20 de minute?

— Nu, răspunse Angelina, cu o suavitate, deși as vrea-o!

— Obiecțiunea nu contează, spuse judecătorul, reprimându-și un surâs. Trebuie numai Sotia cocainomanului

să știu dacă suntem în prezența d-nei Frood.
Cine ar putea s'o identifice?

— Pot jura că este Angelina Frood, spusese eu.

D-na Gillow jură și ea. Apoi începu să plângă de bucurie.

Judecătorul continuă:

— Acum, d-nă Frood, juriul ar vrea să aibe unele indicațiuni cu privire la corpul care a fost descoperit în perete și care purta vestimentele și bijuteriile dv. Știați că în zid era un corp?

— Da, răspunse ea, căci eu l-am pus acolo.

— Puteți să ne spuneți cine este?, reluă magistratul, după ce calmase o mișcare de stupoare în asistență.

— Nu, nu pot, fu răspunsul. Nu î-am știut niciodată numele!

— Dar.., reluă judecătorul în culmea uimirii cum a murit?

— Nu știu nimic despre asta și nu am întrebat niciodată!

Stupoarea lui era fără margini. o

— În sfârșit, î-ați cauzat sau nu moartea?

— Pot să vă răspund cu ușurință. N'am cauzat moartea acestei persoane.

— Atunci era moartă când ați găsit-o?

— N'am găsit-o. Am cumpărat-o într'un magazin din Great St. Andrew Street! Am plătit 4 lire și 14 shilîngi. Am adus, de altfel, nota de plată. Iat-o.

Intinse o foaie de hârtie pe care judecătorul

— 'Vreau să vă cîtesc acest document, domnilor. Este datat din 19 Aprîlie. Iată-l: Cumpărat de la Oscar Hammersteîn, furnizor osteologic, Great St, Andrew Street, Londra, un schelet complet dezarticulat și nealbît (femeie): 4 lire și 11 shilîngi. Înlocuît și cimentat un dînte lipsă: 1 șilîng. Ambalaj: 2 șilîngi. Total 4 lire și 14 șilîngi. Prîmît 19 Aprîlie Semnat: O Hammersteîn.

În timp ce jurul examîna cu seriozitate factura, îl privi pe Cobbledick care, cu nasul în batistă, rîdea cu poftă.

Magistratul continuă, adresându-i-se lui Thorndyke:

— Explicația d-nei Froom va pare posibilă doctore?

— Perfectă.

Angelina fu întrebata din nou.

— Ați pus în zid și obiectele de metal care au fost găsite?

— Da, în așa fel ca să se creadă imediat că sunt eu.

— Și lucrurile regăsite lângă fluviu?

— Tot eu le-am pus, dar cu multă precauțiune. Vegheam și când vedeam pe cineva, puneam în drumul său unul sau altul dintre lucrurile care voiam să fie descoperite.

— Au fost găsite totdeauna ?

— Nu. Sunt oameni care nu văd nimic. Atunci recuperam aceste obiecte când eram sigură că nu eram văzută și le puneam altă dată.

— Era foarte ingenios. Dar pentruce toate 131

astea? Cred că nu era un simplu amuzament?

— Era singurul mijloc care-l găsisem să scap de soțul meu. O despărțire legală nu m'ar fi debarasat de el. Atunci am pregătit tot ceeace era necesar pentru a da naștere la o anchetă judiciară.

— Dar știți de unde vine acest schelet care ne rămâne acum?

— Negustorul mi-a spus că provenea din săpăturile făcute într'un cimitir vechiu.

— Deci nimeni nu-l poate reclama? Cred că exprim sentimentele domnilor jurați spunând că acum s'a terminat totul. Afacerea este cât se poate de limpede.

Era, într'aderăr, părerea tuturor. Fu dat un verdict de neurmărire și ne pregătirăm toți de plecare.

— Vii să dejunezi cu noi, Angelina?, spusei eu.

— Oh, da. Cu plăcere. Nu poți să-l chemi și pe Japp?

— Desigur. Trebuie ca cercul să fie complet.

Japp acceptă cu entuziasm. În timp ce ne apropiarăm de casă. Angelina relua :

— Scuzați-mă două minute. Aș vrea să trec o clipă pe la mine pentru a-mi termina toaleta. M'am grăbit atât de mult, înainte!

— Așa-i, zise Thorndyke. Impreună cu d. Japp, ne vom duce s'o invităm și pe d-na Dunke iar Strange va escorta prizonierul, ca să nu dispară încă odată.

Sugestia era splendidă și o urmași pe Angelina. Când intrăm la ea, îmi zise :

— Este bine să fi din nou la tine și să te gândești că, în sfârșit, s'a terminat.

— Da, răspunei eu, dar ești un adevărat mic diavol.

— Un mare animal, John. M'am purtat foarte rău față de tine. Trebuie să mă ierți. N'am vrut-o și odată afacerea începută, am trebuit să continui.

— Angelica, cred că te iubesc.

— Oh, o sper și eu. Căci dacă n'ar fi așa, aș prefera să redevin scheletul care eram.

Spunând acestea ea se apropia de mine cu un aer atât de drăgăstos încât o luai în brațe și o îmbrățișai.

Câteva minute mai târziu plecarăm la mine.

— Sărmanul Pierre Bundy, îmi zise ea, uneori era un băiat foarte trist când vedea cât de mult o iubea John pe Angelina. Din fericire însă, s'a terminat.

Când d-na Dunke o văzu pe Angelina surâse. Văzu că războiul se terminase pentru totdeauna. Pe Thorndyke și Japp îi găsirăm în bibliotecă.

— Sarpe!, exclamă Angelina mergând spre Thorndyke, simulând un aer furios.

— Ar trebui să fi mulțumită că te-am scos din toată povestea asta, răspunse el surâzând.

— Sarpe, repetă ea, să mă lași să mă așez la tribunal, supraveghînd procedura și, în

momentul când credeam că s'a terminat totul, să-mi trimiți o hârtie ca asta!

Și scoase, dramatic, o foaie din buzunar. O luai și ceti: «Vezi unde au ajuns lucrurile. Nu mai există mijloc de a continua. Nici nu mai este necesar, pentru că soțul d-tale este mort. Explicațiile trebuie date de d-ta sau de mine. Este necesar să se spună imediat adevărul. Spune-mi ce ai de gând să faci».

— Iată un document extraordinar. Cum ai putut să ghicești că Angelina este Bundy?, spusei eu.

— Ne vom da explicații reciproce după dejun, replică Thorndyke, în momentul în care intra d-na Dunke.

— Ultima dată când am fost împreună la masă, spuse Angelina, te-am tachinat, cu gândul că eram un băiat încântător. Și d-ta știai de atunci totul și nu mi-ai spus un singur cuvânt asupra misterului. Ah, șarpe!

— Scumpă d-nă Froom..

— Oh, numește-mă Angelina!

— Mulțumesc, scumpă Angelina. Uiti că nu știam ce era în zid!

— Ah, este adevărat. Și asta putea fi..

— Nu m'am gândit un singur moment că ai fi putut comite vreo crimă, replică Thorndyke.

Când d-na Dunke ne servi cafeaua, Angelina spuse:

— Acum, vrei să ne povestești investigațiile d-tale cu privire la identificarea lui Pierre Bundy? Incepe, domnule!

CAP. XIX

EXPLICAȚII

— Să începem cu ceva care are legătură cu crîma, răspunse Thorndyke. Pentru cîineva care are puțin obișnuința crîmelor, în acest caz erau câteva lucruri anormale de la început. În mod normal, corpul se descoperă imediat. Este adevărat că aici trebuia să ținem seama că Rochester este pe malul unui fluvîu mare. Totuși, descoperirea broșei, a genții și a cutiei cu hîlîne formau mai multe anomalii. Aceste obiecte rămăseseră mai multe zile pe un cheiu foarte frecventat de marînari, pescari și copii care se joacă acolo toată ziua, fără să fi fost observate. Mai mult: nimeni nu deschisese cutia pentru a ști ce conține și nu fusese de fel în apă.

«Deci, sau crîma fusese comisă în acest loc sau cîineva depusese obiectele acolo. Nici una din aceste supozitii nu-mi părea probabilă.» D-na Froom nu putuse să facă aceste treburi Geanta, dacă fusese ridicată, n'ar fi putut fi aruncată din nou, căci avea o oarecare valoare. Totul era anormal. Asta prepara terenul pentru o simulare. Omul care vînduse broșa avea o aluniță pe nas. Dar era atât de ușor să fie creiată artificial. Este un semn

prea distinct, care-l face pe cineva prea ușor de recunoscut. Și apoi, femeia care dispăruse avea motive suficiente s'o facă. Voia să scape de urmărirea soțului ei. Din toate acestea, de la început, trăsese concluzia că o dispariție voluntară era admisibilă și din momentul acela fiecare descoperire nouă nu făcu decât să-mi confirme opinia. Eșarfa, de exemplu, era într'un loc prea propice pentru un plan.

Dealtfel, totul a fost găsit aproape în acelaș loc, între Chatham și Blue Boar Pier. Am notat fiecare lucru găsit pe harta mea. Lucrurile au apărut într'o ordine perfectă, la o mică distanță unele de altele formând un drum, o pistă, să zicem, bine trasată. Apoi când începură să fie găsite obiecte în Black Boy Lane, chestiunea fu și mai limpede. Priviți harta mea!

Intr'adevăr, pe harta care o deschisese, fiecare loc era marcat cu un cerc mic și așa se forma o linie continuă de la Chatham, urmând cheiul, apoi la Black Boy Lane și la piciorul peretelui

Angelina surâse

— Nu poți spune că n'am încercat să-i simplific nista lui Cobbledick! Dar continuă!

— Din toate acestea, reieșea foarte limpede că crima era o simulare. Dar notati acest corolar important: dacă era o fraudă trebuia să fie organizată de cineva care se afla la fața locului. Rețineți asta și veți vedea cât de ușor era de gândit imediat la o

~~deghizare~~. Se zice adesea că deghizarea •
un lucru ușor și că este posibilă o transfor-
~~mare~~ completă. Nu-i însă așa. Totuși trebuia
să-mi exprim admirația pentru Angelîna.
Transformarea ei era perfectă pentru acei
care n'aveau nici o bănuială. Bundy era fă-
țis un bărbat. El era Pierre Bundy. Acum
gândiți-vă la Strange. Totul este normal și
d. Bundy îi pare a fi un tânăr încântător.
Nu observă că nu l-a întâlnit niciodată pe
Bundy în acelaș timp cu d-na Frood, pe care
o vede numai seara târziu, într'un salon
slab lumînat. Părăsește uneori pe Bundy
pentru a găsi un sfert de oră după aceea pe
d-na Frood, în salonul ei, cosînd sau cetînd,
ca și când ar fi făcut decît asta de o oră
sau două. Mai mult: Bundy nu este înalt și
poartă tocuri joase. D-na Frood, dimpotrivă,
pare de talie înaltă datorită tocurilor ei în-
nalte și rochiilor. Chiar obrazul nu este a-
celas: Angelîna are părul des și negru. Bun-
dy îl poartă scurt și bine pîntănat. Sprân-
cenele ei sunt negre și dese, ale celuilalt fi-
ne și foarte scurte, etc. În trecere remarcăți
că deghizarea era bine făcută: peruca, ma-
chiajul, sprîncenele false, vocea, toate erau
concentrate asupra d-nei Frood care tre-
buia să dispară. Bundy nu era deghî de
loc, în afară de ochelari! Când îl întâlnește
Bundy pentru prima oară, avînd o opinie a-
supra crimei, adică presupunînd că crîma
nici nu există și că cîineva era autorul simu-
lacrului, îl prîvi cum prîvesc fiecare per- 187

soană nouă pentru mine și noi multe lucruri. De exemplu: mâinile prea fine pentru un bărbat, picioarele deasemenea prea feminine, urechile puțin oblice, atunci când la un bărbat, totdeauna, diametrul lor este vertical. Mersul nu denota nimic, dar mișcarea brațelor îmi atrase atenția. Nu știa să se servească de un baston și palma mâinii libere era totdeauna spre spate. atunci când — în general — la un bărbat este întoarsă spre față. Apoi, Bundy era vesel și știa să tachineze. Ori, un tânăr de vârsta lui nu tachinează un om mai în vârstă pe care-l cunoaște puțin. O femeie o poate face foarte bine, adăugă el văzând-o pe Angelina roșind. Este un compliment când o face o tânără femeie și o impertinență dacă o face un tânăr. Când egalitatea sexelor va fi complet admisă, lucrurile vor fi altfel, spuse el surâzând. Intr'un cuvânt, ținând seama că la Bundy nu văzusem nici un fir de barbă am ajunsese la concluzia că era o femeie. Cine? Era evident că mi se prezintă imediat numele Angelinei Froom.

Asta trebuia însă s'o verific. Aveam o fotografie a așa zisei dispărute, pe care mi-o dăduse Strange și am primit, deasemenea o copie după fotografiile făcute de d. Wiliard. Făcuî să se tragă acest portret al lui Bundy, Făcuî să se rtagă acest portret al lui Bundy, printr'un procedeu special, pe o hârtie transparentă apoi luând una din fotografiile care o reprezenta pe d-na Froom, aceea care

~~se~~ ~~asemăna~~ cel ~~mai~~ mult cu n. lui Bundy, o tratai la fel. Făcui să mi se tragă două copii de dimensiuni absolut asemănătoare. Înlocui obrazul lui Bundy prin acela al Angelinei și obținui pe d-na Froot care o vedem acum cu părul lui Bundy. Apoi făcui acelaș lucru învers. Din ambele încercări nu mai rămăsei cu nîcî o îndoială. Dădui apoi să mi se facă mai multe copii după această fotografie trucată. Fură bine puse la punct și Strange le acceptă ca fotografiile Angelinei. Aveam decî proba morală că Bundy era d-na Froot. Făcui apoi o vizită la casa acesteî din urmă și rîdicarăm de acolo amprentele dîgîtale ale Angelinei. Observai cu această ocazie cât de ușoare și comode erau comunicările dintre cele două case. Pietrișul strîmtului pasaj din spate era prea strîvît pentru un loc pe unde nu trebuia să treacă nimeni. Pe de altă parte, Bundy surprîns de a vedea fotografiî de ale lui — respectiv de ale Angelinei — pe care nu le cunoștea, le țînuse în mână, pentru a le examîna mai de aproape. Imî fu decî posîbil să îau amprentele lui dîgîtale, care erau absolut aceleaș cu cele care le luasem de pe stîcla de apă. Dacă aș fi știut intențiile Angelinei, aș fi putut spune lui Bundy că «jocul s'a terminat». Dar nu ștîam nîmîc. Nu ștîam ce corp e în perete. Notasem disparîția cheiei și sî-nîstra poveste a marînarului beat. Și eu eram destul de alarmat, căcî dacă Angelina îngropase un corp adevărat în var ar fi fost

O catastrofă. Pui roare usurat cană strango
mă anunță că nu se găsisse decât un schelet,
căci știui imediat că nu fusese comisă nici o
crimă, fiind îngropat direct un schelet. As-
ta-i tot ce aveam de spus. Acum e rândul
d-tale să te spovedești, Angelina.

— Este exact povestea mea, răspunse An-
gelina. Voi spune numai că necesitatea de a
face să trăiască, în acelaș timp, două perso-
nagii, a fost rolul cel mai dificil pe care l-am
avut vreodată, de pe vremea când eram la
teatru. Trebuia să alerg de la birou la bu-
cătăria mea, unde fierbeau lucruri de care
n'aveam nici o poftă, numai pentru a face
sgomot și ca d-na Gillow să simtă miros de
bucătărie. Era teribil și îngrozitor, mai a-
les când l-am cunoscut pe John. Era atât de
bun că eram jenată că-i joc o asemenea co-
medie. Când aflaî prin d-na Cuthberts că
sărmanul Nicolas plecase la Brighton am gân-
dit că voiu putea dispărea, fără ca el să fie
deranjat.

— Omul cu alunița pe nas, zise Thorn-
dyke, era deci un altul.

— Da. Ar fi putut avea un costum de pes-
car și o aluniță bine aplicată ar fi comple-
tat rolul. Dar nu era necesar.

— Dar de ce te-ai transformat în Bundy?

— Trebuia să devin cineva. Să fiu o altă
femeie necesita un machiaj lung, în timp ce
pentru Bundy nu era necesar nimic și aș fi
putut rămâne Bundy tot restul vieții mele.
Iată povestea mea, conchise Angelina și, at

oauă ea, schimbând deodată tonul, îi mul-
țumesc mult pentru ceeace ai făcut pentru
mine. Incă azi dimineață, sărmanul Bundy
era un băiat nefericit, îngrozit și trist pen-
tru viitorul în care se vedea obligat să joa-
ce mereu comedia sa. Și acum este cea mai
fericită dintre femei! N'am nici un regret
pentru bietul Nicolas. Mă voi duce să-l
văd în coșciugul lui și v oiu face să fie îngro-
pat decent. Dar, sincer spus, sunt ușurată că
nu mai e. A ieșit din viața lui mizerabilă și
din a mea. Și plecarea lui, mă lasă liberă,
cu speranța unei mari fericiri

Acî se termină misterul Angelinei Frood.
Nu însă complet, căci Angelina continuă să
trăiască foarte fericită de consecințele aces-
tei drame, creiată în întregime de ea. Și s-
proape în fiecare zi, la casa noastră vin
coșuri de flori și chiar de fructe. întovără-
șite de surâsul binevoitor al inspectorului
Cobbleidick.

S F A R Ș I T

VIN PLOILE

*nu a reușit să umbrească
succesul celei mai de seamă
opere a lui BROMFIELD*

24 Ore

de

LOUIS BROMFIELD

Este capodopera literaturii
universale și va servi drept
lansare a producției
1943 — 1944 a marei edituri

COSMOPOLIS

Editura

Cosmopolis

își inaugurează activitatea pe anul
1943 — 1944 lansând
în primele zile ale lunii
Septembrie, cinci mari
succese literare uni-
versale semnate de

Louis Bromfield

Pierre Benoit

Vicky Baum

Karl May

și

Unto Seppanen

CENTRALA
CP

PRESEI

„Editura Centrala Presei“

Oficiu de difuzare în Capitală
și Provincie

București, str. Brezoianu, 8
Of. Rdg. Com. Nr. 299/1942

Telefon 4.29.91
Cont CEC 4991

Tipărit la 15 Mai 1943 în
ÎNTPREPRINDERILE
„EMINESCU S. A.“

Str. Ing. Anghel Saligny,
— BUCUREȘTI —

Romanul «SOTIA COCAINOMANULUI» sau «FEMEIA ALBA» s'a tipărit pe baza autorizației Serviciului Cenzurei Militare No. 3337/1943.

12 ✓

Editura **DANUBIU**

va lansa în cursul acestei luni, două senzaționale romane de aventuri, cari vor captiva pe cetitor prin intensitatea intrigei lor.

**CELE PATRU FIICE ALE
DOCTORULUI MARSH**

de *P. J. Stahl*

și

TIGRUL

de **MAX BRAND**

Aceste două romane nu trebuie să lipsească din mâna niciunui amator de romane polițiste.

Cărțile Editurii **DANUBIU** sunt difuzate în provincie de

Centrala Presei

Buc. Str. Brezoianu 8

Telefon 4.29.91

Institutul de Arte Grafice „EMINESCU”

Lei 50+1